

Desen de NELL COBAR

Biblioteca Centrală
Regională
Tâncovoara-Dava

— Toată săptămîna stai anchilozat pe scaun... Trebuie să facem puțină mișcare, nu?

urziica

ANUL XVII...
15 FEBRUARIE

T U D O R M U Ş A T E S C U

Din „Dicţionarul limbii române“

Raţă — Mac, cu pene.
Rac — Individ care face gît la coadă.
Rasol — Un pesimist. Totdeauna e fiert.
Rapid — Accelerat depăşit în muncă.
Răscruce — Loc unde drumurile rămîn pe ginduri.
Raşpel — Unul care face pielea găinii cînd... pileşte.
Rădăcini — Relaţiuni de familie cu pămîntul.
Rîndunică — Primăvară la frac.
Remuşcare — Muşcătură întoarsă la domiciliu.
Renunţare — Gumă pentru şters pe bot.
Refuz — Ofensivă înapoi.
Rebus — Cuvinte la bal mascat.
Radiografie — Interviu luat pe dinăuntru.
Rafinat — Persoană care ştie să-şi ascundă impurităţile.
Ratat — Om sfîrşit înainte de a fi fost început.
Razna — Drum care duce peste tot şi nu ajunge nicăieri.
Răboj — Agendă de lemn.
Rafală — Ploaic care s-a certat cu norii şi fuge la mama acasă trîntind uşile.
Recitare — Poezie verticală.
Rechin — Peşte de mare răpitor şi răpitor de uscat, în mare.
Reclamă — Aşa cum ar trebui să fie lucrul sau fiinţa pentru care se face.

Recomandaţie — Nu că zic, dar spun.
Reconciliere — Supă reincălzită, dar în farfurii separate.
Relaş — Zi în care nu cade nici o piesă de teatru.
Restaurant — Loc unde cuţitele nu taie decît pofta de mîncare.
Riudea — Una căreia îi plac situaţiile netede.
Răvaş — Plăcintă care ţi-o coace.
Ramă — Imagine oprită la barieră.
Roţi — Unele care trăiesc numai din invîrteli.
Rumeguş — Lemn scrişnit în dinţi.
Roman — Nas cu trecere la femei.
Ruj — Aperitivul sărutului.
Rouă — Apă de flori pentru tenul aurorii.
Rotativă — Una care se invîrteşte după ştiri, de la prima la «Ultima oră».
Raclă — Valiză specială pentru călătoriile pe lumea cealaltă.
Radă — Mare care a lăsat-o baltă.
Radio — Unul care vorbeşte singur şi îl aude toată lumea.
Record — Unul care nu e nici odată sigur de el.
Recuzită — Partea sedentară a spectacolului.
Refren — Pisălogul muzicii uşoare.
Regicid — Parlăgiu de regi.
Rucsac — Unul pe care îl duci în spate ca să trăieşti pe spina-rea lui.

Unii tineri nu dau ascultare meşterului, adesea tînăr şi el, lucru ce are influenţe negative în ce priveşte calitatea produselor.

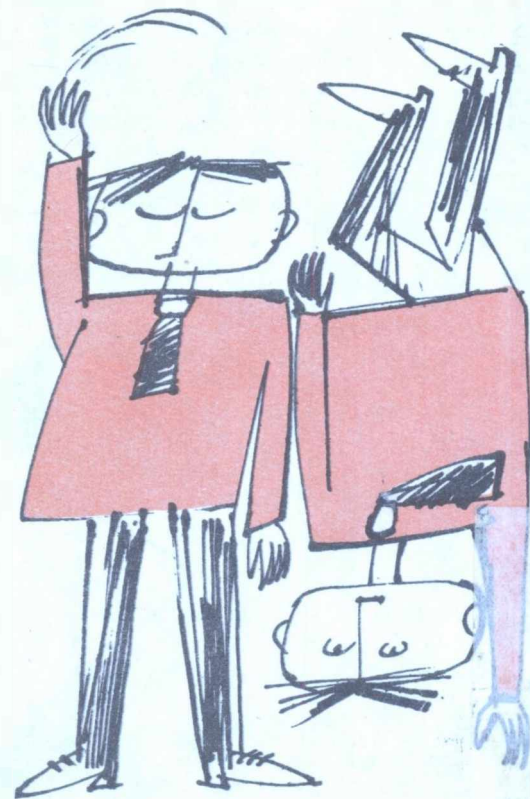

— Ce-i asta?
 — Piesă! E bine?!

— Ce-i asta?
 — Primă! E bine?!

Desen de V. VASILIU

ORI CU PIATRA-N CAP ORI CU CAPU-N PIATRA

— Hai noroc, Costică! Şi ce-am auzit tu de la directorul nostru? Auzi tu, Costică! Hai noroc!
 — Noroc! Dar ce-ai auzit?
 — Nu face pe modestul, şmechere, că nu te prinde! Nu te-a avansat şef al serviciului C.T.C. din întreprindere?
 — M-a avansat nu m-ar mai fi avansat? Unde am un duşman îi doresc să-l văd şeful controlului tehnic de calitate!
 — Costică, nu supăra pe dumnezeu, că-ţi e păcat!
 — Aia-i că nu ştiu pe cine să nu supăr mai întii! Cu dumnezeu aranjez eu, dar nu ştiu cum s-o scot la capăt cu directorul şi cu ministerul!
 — Păi nu directorul te-a numit?
 — El m-a numit, nu m-ar mai fi numit dacă nu avizul ministerului, nu s-ar mai fi dat avizul!
 — Aoleu, dar eşti întors rău!
 — Cum să nu fiu întors, domnule! Şase luni, am pierdut două prime şi am primit în schimb două sancţiuni! Grozavă afacere, nu? Încă şase luni de astea şi mă lasă şi nevasta!
 — Dar ce-ai făcut, Costică?
 — Ce-am făcut, ce n-am făcut, a fost pe dos!
 — Mai încercă invers!
 — Am încercat! Tot pe dos a ieşit!
 — Nu înţeleg nimic!
 — Parcă eu înţeleg? Stai s-o luăm cu banii mărunţi! Eu, mă înţelegi, depind de directorul meu!
 — Normal!
 — Normal? Stai să vezi cât e de normal! Deci, cum am intrat în funcţie şef la C.T.C. am început să-mi fac meseria! Şi uite că am ieşit un lot de produse de calitate superioară! Şi-am zis: se respinge!
 — Bravo! Că tu răspunzi!
 — Ai răbdare cu «bravo», repezitul! Am fost chemat după două zile de directorul nostru. Zice: «Ce-avea lotul ăla pe care l-ai respins?» Zic: «Complet nereuşit, tovarăşe director!» Zic:

Da'exigent mai ești, frățioare!» Zic: «Și e
u?» «Ba e foarte bine, zice, dar noi ce
cem?» «Cu ce?» «Cu lotul! Cu planul!
u prețul de cost! Vii dumneata, spui «se
spinge» și ne dai peste cap!» «Păi, zic, dacă
are calitate?» «Și crezi, zice, că nu se
ndeia? Că doar s-a mai vîndut!» «Se vindea,
c, dar ne injura poporul! Că poporul dă
ini!» «Lasă demagogia, frățioare, zice, că
mine nu se prinde!» «Vă rog să mă iertați,
c, dar cetățeanul...» «Termină, domnule,
cetățeanul! izbucnește el. Ce, adică cetă-
anul ți-e director sau eu? Poți să pleci!»
«Ce faci?» zic. «Ce să faci? Fă-ți meseria!
i exigent și mai departe!» Și-a trîntit
-un pumn în masă. Am plecat de la el
coada între picioare.

— «?i?»
— Trei luni am uitat cum arată la față o
imă! Cînd l-am întreat o dată pe coridor,
i ce mi-a răspuns? «Să-ți dea primă cetă-
mul!»

— Mă, Costică, poate ești și tu prea
agerat.

— Stai puțin că a doua oară n-am mai
st exagerat! A apărut iar un lot de calitate
bă! Am închis un ochi și am spus: «Se
robă!»

— Te-ai deșteptat!

— Foc! Peste o săptămînă m-a chemat
ctorul. Zice: «Ia loc!». «Merși!» zic.
ici un merși, zice, că trebuie să te sancțio-
z!» «Păi i-am dat drumul!» zic. «Cine te-a
s să-i dai drumul? zice. Nu ți-am spus
fii exigent? Acum, uite, am primit adresă
la minister să te sancționez! Poftim!
rie aici! Lipsă de exigență, de răspundere,
cesară sancțiune!» Mi-au dat lacrimile.
atunci, zic, cum să fac?» «Fă-ți meseria,
e, fii exigent!» «Păi, zic, dacă-mi fac
seria, vă dau peste cap, pumnul în masă
mi dă primă cetățeanul! Dacă nu mi-o
ș, îmi dă sancțiune ministerul!» «Ei, lasă,
e, nu o lua și dumneata așa!» «Dar cum
iau?» «Ia-o cum știi, că ești major!»
am ieșit. În continuare am mai fost o
ă exigent și o dată nu, și istoria s-a
etat!

— Fără prime și cu sancțiuni!

— Exact! Vezi ce frumos m-a avansat?
cum m-a dat afară!

— Mă, Costică, știi unde-i baiul? Tu ai
stăpîni! Greu să-i împaci pe amîndoi!

— Mie-mi spui? De cînd m-a avansat,
dat jos zece kilograme. Mai am cincizeci!
și tu o socoteală: în șase luni zece, încă
zeci de luni și mă ia pe fîraș!

— Costică, soluția este să ai un singur
în! Ministerul! El să-ți dea leafa, el
i dea prime și el să te controleze!

— Cînd oi vedea-o și pe asta, mă îmbăt!

— Și pînă atunci ce faci? Caută-ți transfer!

— Am găsit, dar nu m-a primit!

— De ce?

— Cu atîtea sancțiuni, cine are nevoie de
e!

— Aoleu, așa e! Costică, știi ceva?
la noi! Sancțiunile le explic eu și se
șează!

— Să trăiești! Îți mulțumesc! Viu! Chiar
e! Of!

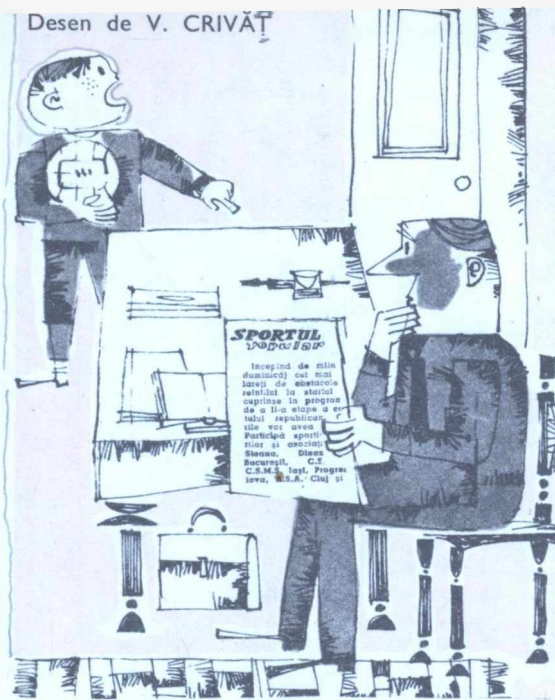
— Bate palma!

— S-a făcut! Dar ce post aveți liber?

— Să vezi, Costică! Noi nu avem șef la
.C. și...

— Du-te dracului!...

SADI RUDEANU

— Mamăă! Vino repede să vezi cu ce se
ocupă tata în timpul lecțiilor!

DE FABULĂ

PE SCHEMĂ

Mioara mea blajină și isteată
Destul de laie și destul de creață
E plină de capricii; bunăoară
Ar vrea ca la-nceput de primăvară
Să poarte-un guler cenușiu de lup
Rugîndu-mă ca eu să mă ocup
De-această prea ciudată fantezie
— Ești baciul meu iubit! îmi spuse.

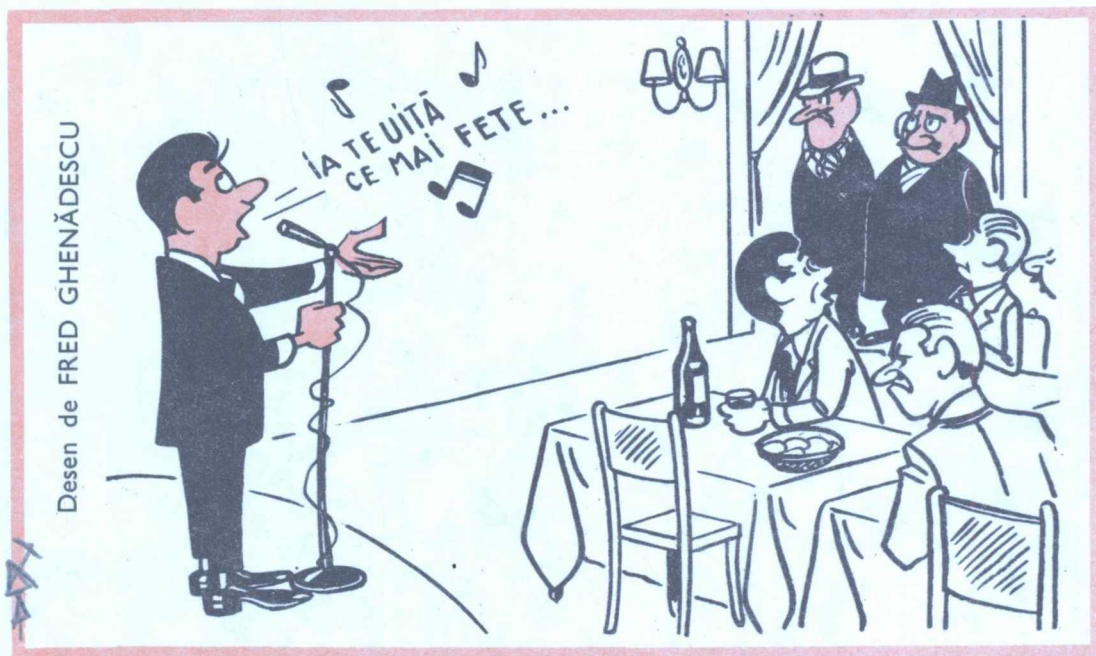
— Fie!

Și i-am adus așa precum a vrut
Un guler gri de lup, nemaivăzut,
Pe care-l poartă mîndră în sezon
Subliniind că-i lup și nu lupon.

Ce-am scris mai sus nu-i fabulă și nici
Vreun basm pentru-ncîntarea celor mici
Cu tilc didactic sau cu o morală.
Ci numai doar o simplă potrivreală:
Mioara mi-e soție de vreun an
Și mie-mi spune Baciul I. Ștefan.

p. conf.

MIRCEA PAVELESCU

Coincidență

Din folclorul popoarelor

LOGICĂ

(după o snoavă poloneză)

«Cuvîntu-i vînt!» — așa ne spune
greșit, o veche-nțelepciune.
De-ar fi așa, neavastă-mea
Ca nimeni alta ar putea
Pe-ntinsu'-ntregului pămînt
Să... miște morile de vînt!

MIREASA

(după o snoavă tibetană)

Așa precum de veacuri e datina-n Tibet,
Pe calul ei, la mire mergea mireasa-ncet.
O-nconjura alaiul nuntașilor, iar ea,
Ținînd picioru-n scară, sub vălu-i des, plîngea.
Atunci bătrînul tată o întrebă: — Ce vrei?
De ce să-ți vadă jalea, copil, ochii mei?
De ce să uzi cu lacrimi al căsniciei prag?
Ori poate, cine știe, alesul nu ți-i drag?
— O, nu, vorbi mireasa. Dar drumu-i tare lung,
Și plîng de ciudă, tată, că-ntîrzi să ajung!...

Cînd vezi cîte-o mireasă jehnd din cale-afară,
Să știi că-i arde talpa de nerăbdare-n scară!

ÎNȚELEPCIUNE

(după o snoavă cehă)

Din tîrg, în satul lor natal,
Doi înși veneau pe-același cal
Și chiar în margine de sat
Un trecător l-a întreat
Pe cel ce sta pe cal în față:
— Mai este marfă-n tîrg la piață?
Răspunse omul: — Uite, frate,
Întrebă-l zău pe cel din spate.
Mai bine știe el, căci vine
Cum vezi, de-acolo... după mine!

M. DJENTEMIROV

Țuon de primăvară

ȘTEFAN TITA

Se pierde firul zării-n ceață
Cum ziua se topește-n seară
Și în armura lor de gheață
Visează pomii primăvara...

Dar primăvara e aproape
Chiar dacă-i frig și încă degeri,
Ea cîntă-n freamătul de ape
Și-n pregătiri pentru alegeri!

Ei da, acum ne mină graba
Să ne alegem deputații.
Dar nu-i deloc ușoară treaba
Să desemnezi azi candidații.

Căci oameni buni sînt pretutindeni
Ca aurul în lan de spice.
Voiși ca ziua de armîndeni
Puternici, munții să ridice!

Cînd vezi că sînt, și-ți pare bine —
Frunțași : copii, mamă și tată

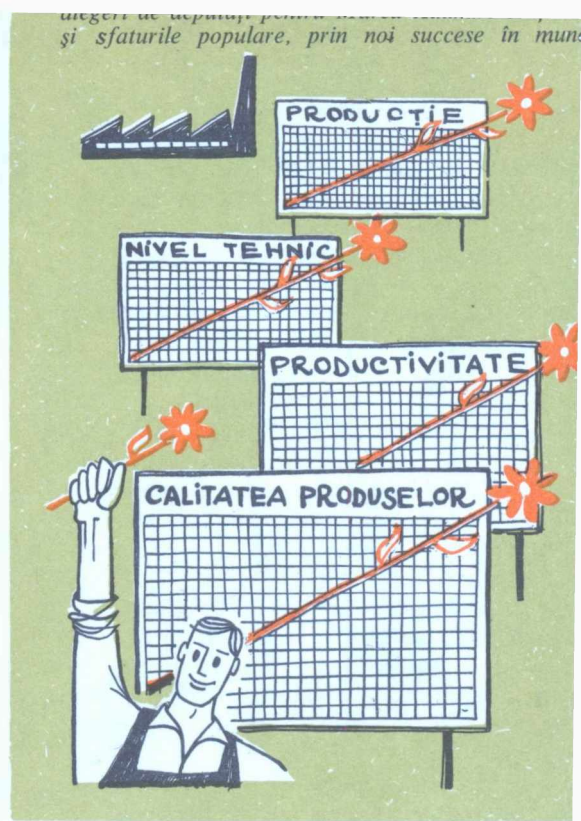
Te-ntreb atunci, mă rog, pe tine
Poți desemna familia toată?

Făuritori de primăvară
Sînt unii. Și-a sunat sorocul :
I-ailem iar a treia oară
Căci omul bun sfințește locul.

Și-astfel de oameni, mii și sute,
Răsar pe-ntreg cuprinsul zării
Mlădițe viguros crescute
Din trunchiul sănătos al țării.

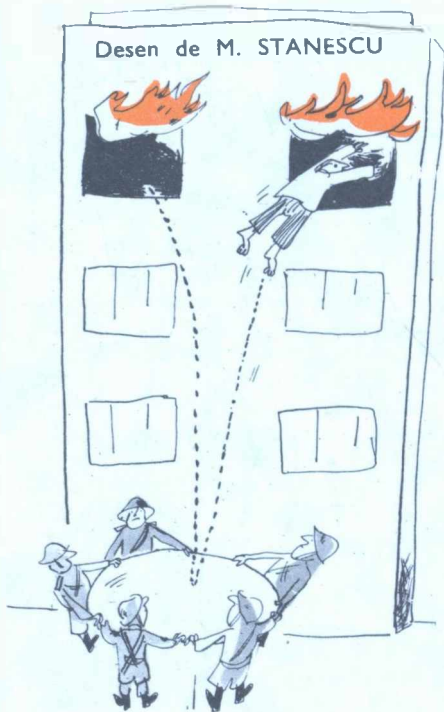
Ei reprezintă viitorul
Cu perspectiva lui sublimă
Spre care merge tot poporul
În încordarea-i anonimă.

Da, primăvara e aproape,
Dar dacă-i frig și încă degeri
Ea cîntă-n freamătul de ape
Și-n pregătiri pentru alegeri.

FLORI PENTRU 7 MARTIE

Desen de GROSU MIHAEL

Desen de M. STANESCU

FĂRĂ CUVINTE

Sînt cetățeni care, pentru a se eschiva
de la plata biletelor în autobuzele cu
autoservire, stau cu cîte o hîrtie de
3 sau 5 lei în mînă, așteptînd, chipurile,
pe cineva care să le schimbe

CONTROLORUL: — Poftim, am
găsit eu cu ce să vă schimb bancnota!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

PAGINI DIN

Revista Mojicul — care se recomanda «foarte satirică săptămînală» — a apărut la 1 martie 1915. Antetul revistei precizează că «apasub îngrijirea d-lor Arhibald, Gorun, Maxim și Mefisto» — pe adevăratul lor nume : G. Rădulescu, Alex. J. Hodoș, G. Millian și C. Banu Deci, cu toții, ziariști cu îndelungată activitate publicistică, unii și beletristică. (C. Banu era în acei ani și directorul săptămînalului de literatură Flacăra.) De la numărul 14, Maxim rămîne numai colaborator la revistă. Printre ilustratorii Mojicului era și venerabilul nostru contemporan B'Arg (Bărbulescu).

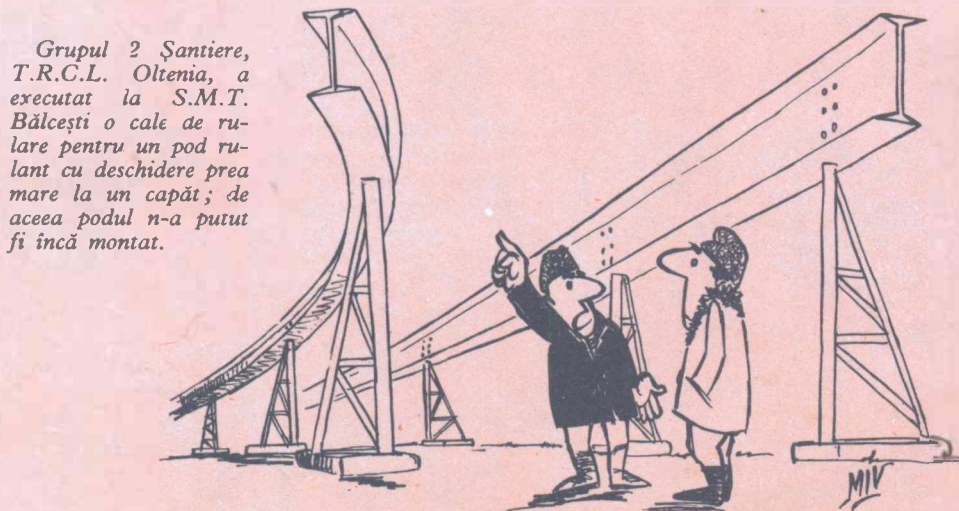
Ultimul număr (77) a apărut în ajunul intrării Romîniei în război (14 august 1916

Transcriem o pagină din suita «România pitorească (note de om necăjit)» de Arhibald care a apărut în numărul 47 (din 17 ianuarie 1916) al revistei Mojicul. E un ciob în care se oglîndesc Bucureștii de acum o jumătate de veac și care — vai! — nu se deosebeau mult nici de cei de acum douăzeci de ani.

Cei ce putrezesc la Capșa ori urmăresc la Riegler, acele supape de siguranță pentru moralitatea casnică, supape care își fac blând bogate din șaptezeci de lei pe lună lefșoaie de dactilografe — cred că Bucureștii e Calea Victoriei și că pretutindeni capitala pardosită cu asfalt și luminată cu electricitate. Or, cine socotește așa, merită, drept pedeapsă pentru această nepermisă naivitate, să poartă mustățile primarului pe care l-a trîntit d. B. tianu în fruntea capitalei cum Jupiter aruncă case, odată, grinda în capul broaștelor mîștice logice.

Căci, dacă ajungi la Moși și te angajezi pe strada Colentina, orașul continuă cu un aspect trivial încît locuitorii de prin partea locului ar trebui să jinduiască ordinea, curățenia și estetica din mahalalele înfundate care n-are vreme să se ocupe municipalitate.

De cum ai trecut de linia ferată Obor-Gara de Nord, ai isprăvit și cu Europa. Ceea

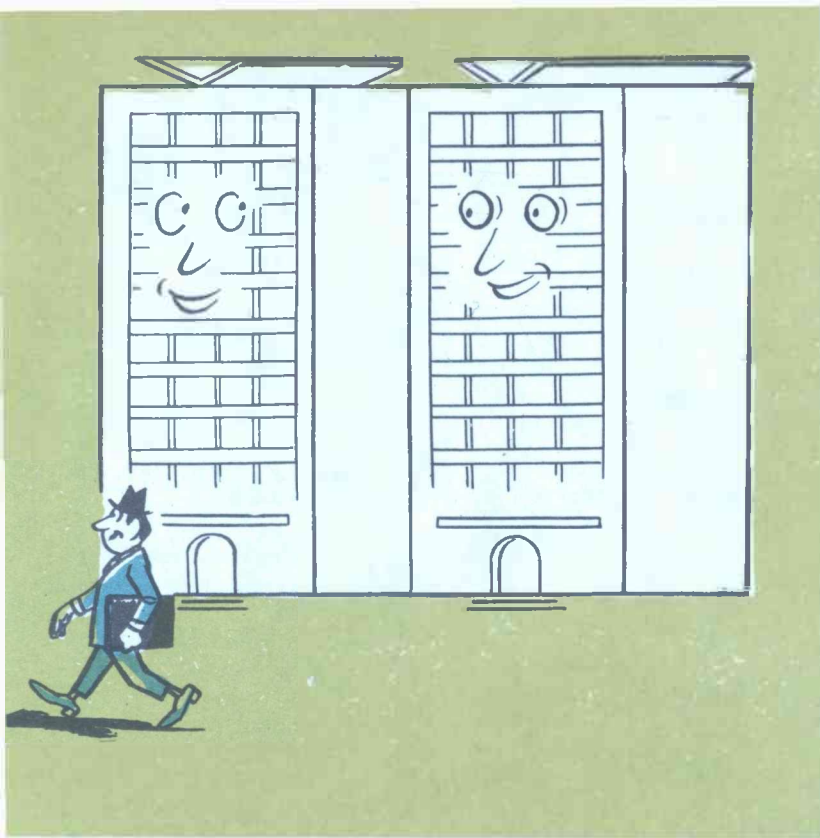

Grupul 2 Șantiere, T.R.C.L. Oltenia, a executat la S.M.T. Bălcești o cale de rulare pentru un pod rulant cu deschidere prea mare la un capăt; de aceea podul n-a putut fi încă montat.

Desen de M. IVĂNESCU

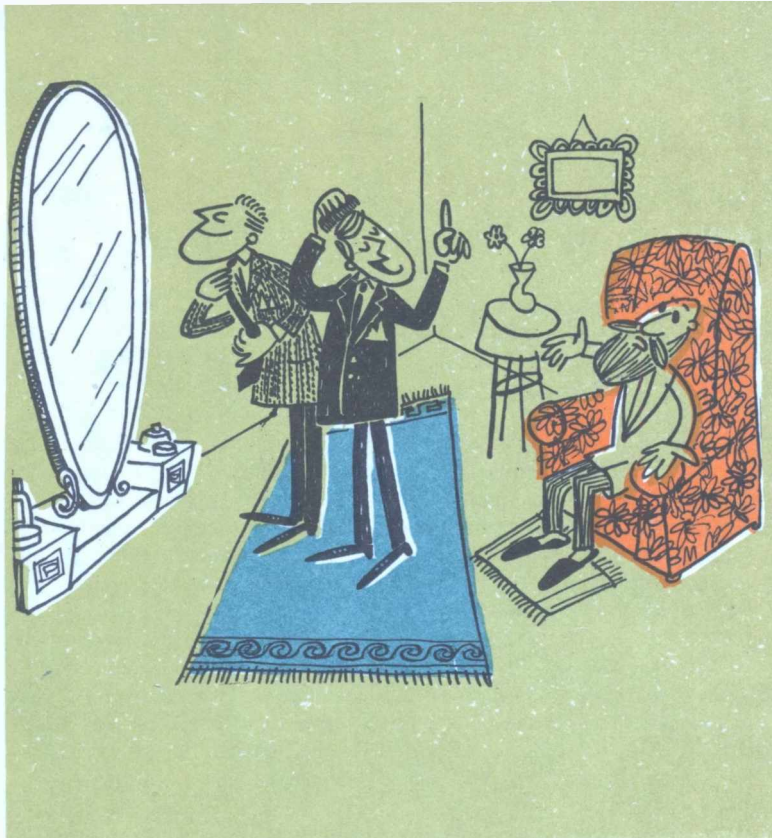
— Constructorii nu le-au făcut paralele că ziceau că așa e mai modern. Cică se poartă... evazat!

— Uite candidatul de aici! Il cunoști, nu?
 — De când eram mic.

Desen de FRED GHENEDESCU

— Păi dacă mergeți la muncă patriotică cu deputatul, de ce vă gătiți așa?
 — Pentru că deputatul nostru este... deputată!

Desen de GROSU MIHAI

REVISTE UMORISTICE DE ALTĂDATĂ

uscate, formează un fel de spinare, care desparte baraca de partea carosabilă a străzii. Între case, zaplazuri mărunte, zaplazuri pe care le-au tot dărâmat trecătorii ținându-se de ele ca să nu se înece, pînă cînd proprietarii au fost siliți să le apere cu ciinii — așa încît acum nu sînt decît două mijloace de locomoțiune: cu aeroplanul sau pe linia drumului. Or, aeroplanele nu sînt încă puse la dispoziția publicului, iar prin mijlocul strădei nici cu cizme de scafandrier nu poți străbate. Noroiul dens și clisos, se taie în felii de roata căruții pe care păcatele stăpînului o aduce p-acolo, și căruța următoare răstoarnă felia cum răstoarnă plugul brazda în pămînt negru și răsturnă după o ploaie imbelșugată. Cînd...

atimpini de aici în colo, amintește împrejurimile Icoanei de acum optzeci de ani, cînd agia avea grijă să trimită, de două ori pe i, cite o pereche de bivoli ca să scoată la nal pe căruțașii care se-nămoleau în noroi înă la buceaua roții.

Cartierul Teiului, grație solitudinii priepute a celor de la primărie, a ajuns o uriozitate pe care, cînd s-o sfîrși războiul i se va restabili comunicația pe continent, re să vină, ca s-o vadă lumea de pe lume, um se duc la Lourdes cei care pătinesc de etehne fără leac.

«Teiul Doamnei» e o stradă lungă și murară, care sparge o moșie; parcelată și vînută în loturi, cu autorizarea consiliului omunal care, pentru a înlesni pe proprietar, împins raza orașului pînă la adîncimi care duc la Plumbuita.

De o parte și de alta, tăind «Teiul Doamnei» toate sensurile geometrice, s-au practicat, u vremea și de nevoie, niște firide imunde, șezate cînd pe dimburi pe care nu le poți rca decît ocolindu-le în spirală, cînd în

gropi, cu zeci de m... scaldă regiunea. după concepția c... artere de comun... locuința prin part... tierul acesta trebu... Calea Mușilor chi... gropița, fiindcă aic... kilometri, nu s-a g... aminte bătrînii —... cei pe care îi asvin... caraputele, au intrat... n-a mai adus primărie...

Cînd te uiți din Teiul Dascălului, spre Ștefan Domnului ori spre str. Pătrunjel, nu poți să-ți care te năpădesc fiindcă definit spectacolului ca parte și de alta a strădei, parcă ar fi locuințe de paiantei prelungită în strătemelia casei — de aceetrecătoare pentru drumetii

Cum vrei tu, iubitu!

Din motive pe care n-are rost să le înșir aici, luna de miere s-a terminat înainte de termen și anume la o săptămână după ce a început. În dimineața aceea, cind m-am trezit, Agata m-a întrebat:

— Tu ce-ai visat, iubitu?

Visasem niște dulăi mops, care se reped să-mi smulgă fundul pantalonilor, dar, ca să-i fac ei o plăcere, i-am răspuns:

— Eu te-am visat pe tine, iubito.

— Ce frumos! Și eu am visat că cumpăram mobilă!

Tresărind, am făcut un calcul scurt în minte și am întrebat-o:

— Măcar ai visat-o în rate, iubito?

N-o visase în rate și, în aceste condițiuni, i-am comunicat că deocamdată nu ne putem angaja decît la un fotoliu.

— Un fotoliu? — mă învălui ea fericită. — Ce bun e un fotoliu, iubitu! O să-l luăm de culoarea care-ți place ție.

Aici m-a pus în oarecare încurcătură. Nu mă dau în lături să aleg culoarea la o cravată sau o pălărie, dar fotolii n-am mai cumpărat niciodată. De aceea am chibzuit puțin și i-am răspuns cu drag:

— O să-l cumpărăm de culoarea care-ți place ție, iubito.

Pină la urmă ne-am înțeles să luăm răgaz pină seara. Vă spun curat, planul meu era să merg s-o întreb pe mama, că ea mai cumpărase fotolii la viața ei. Și într-adevăr, ea n-a stat pe gânduri. Mi-a spus:

— Ia-l bej, maică, pentru că bejul ține la tăvăleală.

Firește, aș prefera să tină la

tăvăleală arcurile, dar dacă ține culoarea, tot e bine. Ajung acasă. După puțin pică și Agata. Zice:

— Ghici unde am fost!

— ???

— La mama! Am hotărît culoarea fotoliului: o să fie albastru, ca să se asorteze cu pereții.

Și tăcu, exact ca actorul care după o replică tare așteaptă aplauze. În loc de aplauze, stăteam ca trăs-nit. Zic:

— Parcă spuneai să aleg eu culoarea care-mi place mie.

— Exact. Dar tu n-ai primit și ai spus să aleg eu, iar eu am ales să fie albastru, ca să se asorteze cu pereții.

— Ba o să fie bej, ca să țină la tăvăleală!

Agata a rămas perplexă.

— Ei, asta-i, cine crezi că o să se tăvălească pe fotoliul nostru, omule?

În fond are dreptate — gîndesc eu — chestia asta cu tăvăleala e ridicolă, iar culoarea n-are nici o importanță. Ce mi-e albastru, ce mi-e bej. Albastru e mai sobru. Așa că...

— Știi ce m-am gîndit, iubitu, — îmi intru pe gîndul — fie și bej. E culoare frumoasă. Sint de acord.

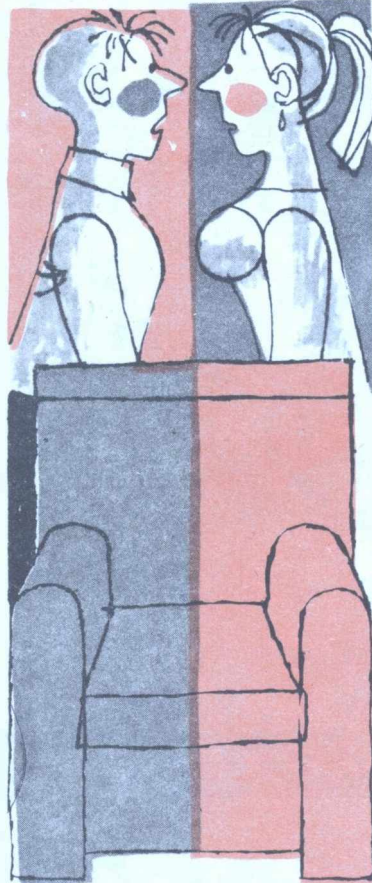
— Dar nu se asortează cu pereții. Așa că eu sint de acord să-l luăm albastru.

Și am ajuns iarăși la mama. I-am spus:

— Bejul ține la tăvăleală, dar noi îl luăm albastru, pentru că așa-i place Agatâi.

— Halal! Va să zică, a pus șaua pe tine?

— Cum?

— Foarte simplu. Ce ești tu, o zdreanță? O cîrpă în care suflă vîntul? Bărbat ești sau momie?

Era clar: ori bărbat și bej, ori momie și albastru. *Tertium non datur*, vorba latinului. Cind am ajuns acasă, Agata mă aștepta în prag. Zice:

— Știi, am fost la mama și m-am hotărît: sint de acord să luăm fotoliul, așa cum vrei tu tu, adică de culoarea care ți place mie.

— Cum? — zice ea. — Că albastru. Ți-am spus să se asorteze cu pereții.

— Răspuns nimic, dar am argumentul. A doua zi am venit acasă cu un zugrav de la firma zugravilor. Nevastă-măi a făcut niște ochi cit niște de automobil. Zic:

— Zugrăvim în bej.

— Păi n-o să se asorteze cu fotoliul nostru albastru.

— Ba o să se asorteze perfect cu fotoliul nostru bej, zic.

— Și fuga la mama.

— Mamă — strig — sint bărbat, și eu învinge! Ura!

Cind vin acasă, găsesc mobilele toate adunate în mijlocul casei. În jurul lor, Agata, pregătită ca pentru curățenia cea mare.

— Ce faci aici? Te muți?

— Nu. Dar m-am gîndit, de ce să dai bani la cooperativă? Zugrăvesc eu.

— Dar ce-i cu sineala asta pe jos?

— Nu-i sineală. E albastru pen-

tru pereți.

— Bej! — am strigat — adă sineală bej, că sint bărbat în casa asta, nu sint momie.

Asta am strigat eu. Pe urmă a strigat ea, pe urmă iarăși am strigat eu și așa mai departe pină cind eu am asigurat-o că așa ceva nu s-ar fi întimplat dacă o luam pe Felina, logodnica mea de dinainte, iar ea m-a incredințat că asemenea figură nu i-ar fi făcut-o Apolo Popindău, (un mațe fripte caraghios! — N.A.) cu care sigur s-ar fi măritat dacă n-aș fi apărut eu pe fir să-i stric tot aranjamentul...

Pe urmă a bătut la ușă un vecin politico, care a rugat să punem radioul mai încet că se aude «piesa aceea» în apartamentul de alături, așa că ne-am simțit nu știu cum și am ieșit în oraș. Am intrat la întimplare la magazinul de mobilă, unde, tot din întimplare n-am găsit nici fotolii bej, nici albastre. Toate erau cu flori multicolore. Iar alături de magazin era un centru de comandă, unde făceau orice mobilă, după dorința și gustul clientului. Acolo am intrat și am întrebat:

— Puteți să-mi faceți un fotoliu bej, care să fie albastru?

— Sigur. Unul bej cu dungi albastre.

— Mai bine unul albastru, cu dungi bej — adăugă nevastă-mea.

Cind am auzit că se poate așa ceva, am comandat, de bucurie, două fotolii. Iar peste două săptămîni, am dus acasă o pereche de zebre care parcă evadaseră de la Sing Sing și nu se asortau nici cu peretele și nici cu vreun alt obiect, în afară de pijama veche la care am renunțat, pentru că și așa se speria pisica de ea.

— În ce loc le punem? — m-a întrebat nevastă-mea, cind am ajuns cu fotoliile acasă.

— Unde vrei tu, iubito.

Ea se gîndi puțin și îngină:

— Eu vreau unde vrei tu, iubitu.

Am stat în cumpănă și am făcut niște ochi așa dezorientați că ea biigu:

— Le punem deocamdată provizoriu lîngă fereastră, iar după masă mă duc să mă sfătuesc și cu mama.

— Stai! — am răcnit disperat. Pune-le definitiv lîngă fereastră!

— Îți place ție?

— Sigur că-mi place! Nu vezi că alt loc mai bun nu-i?

Și așa a rămas. Exact cum am spus eu. Era și normal: ce sint eu în casă, bărbat, sau momie?

VICTOR PIȚIGOI
bărbat
(fost momie)

De la un fleac de fractură...

de I. AVIAN

— Dacă sînteți amabilă, știți unde e un telefon... public?

Desen de RIK AUERBACH

După un număr de spectacole la unele teatre...

— Scurtez bătaia și vin repede, pa!...

Desen de GH. CHIRIAC

Și icterul e făcut pentru oameni, nu numai fericirea. Așa a hotărît cel de sus, cînd s-a pornit într-o zi de luni să zămislească lumea. A băgat mîna în sfîntul sac, cu produse finite, a scos de acolo pumnul plin și a împrăștiat în cele patru zări tot felul de sortimente: o fericire — un icter, o bucurie — o colită, o voce bună — un reumatism, o mulțumire — o astenie, o veselie — un umorist și așa mai departe, timp de șase zile, pînă a intrat în inventar.

După inventar, i-a rămas în plus o fractură. A pus mîna pe ea, a dat cu ea de pămînt și m-a nimerit pe mine. Tocmai cînd mă aflam pe teren. În raionul Balș. Odată sfînta fractură plasată pe lingă genunchi, oamenii m-au ridicat și m-au internat la Spitalul mixt din localitatea Iancu Jianu.

Mi s-a completat o fișă, intrucît fără fișă fractura nu e valabilă, am fost așezat într-un pat strălucind de curățenie, medici destoinici au început să-mi dea primele îngrijiri, surori pricepute prinseră să-mi aline durerile și bine făceau intrucît erau tinere și drăguțe, și alinările unor surori nostime ridică moralul chiar și unui fracturat.

La un moment dat, alarmă în spital. Un salariat, căruia i se citea spaima în ochi, a năvălit în saloane:

— Repede! Echiparea! Vine!

Bolnavii sînt coboriți din paturi, peste cearșafurile existente se mai așterne cite unul, pernele sînt îmbrăcate cu cite o față de pernă în plus, lingă noptierele existente se mai adaugă cite una, apoi bolnavii urcă grăbiți în paturi. Cînd să spun că m-am liniștit, același salariat al spitalului iar dă buzna prin saloane:

— Prea puțin! Prea puțin! Echiparea etapa a doua!

Surorile se reped spre paturi, bolnavii o zbughesc în viteză din așternut, peste cele două cearșafuri se mai aștern alte două, peste cele două fețe de perne se mai înfață alte două, lingă cele două noptiere se mai adaugă una și, sfîrșite, surorile oftează:

— Bine că s-a terminat!...

N-au trecut decît cîinci-zece minute și același salariat apare din nou, abia gîfînd:

— Nu-i de ajuns, nu-i de ajuns! Echiparea, etapa a treia!

Surorile prind iarăși să alerge prin saloane. Peste halatele pe care le purtăm ni se mai îmbracă unul. Opuں rezistență: «De ce, tovarășă? Ce-mi trebuie două halate?» «Nu-ți trebuie dumitale, îi trebuie administrației». «Păi atunci să-și îmbrace administrația». «Ea poartă cite trei halate».

Și pînă să mă dumiresc, iată-mă pavoizat cu un halat maro, peste unul gri, peste unul albastru, peste unul verde. Vecinul meu de pat e mai asortat: roz, negru, șanjan, buline... Dar vai! Taifunul nu s-a terminat. Salariatul, abia trăgîndu-și sufletul, tună din nou:

— Echiparea etapa a patra! Mai adăugați cite un cearșaf la salonul 1, scoateți cite un papuc de la 2, treceți-l la 3, adăugați cite un halat la 4, scoateți pantalonii de pijama de la 2 și treceți-i la 3. Iute că se apropie!

Întreb năucit pe vecinul de pat: «Nu te supăra, cine se apropie?» Îmi șoptește: «El!» Mă uit în jur și nu văd nici un el. Văd numai ele. Surori. Ajută la înfațat, ajută la adăugat, aștern cearșafuri. Ne îmbracă halatele unele peste altele, că abia ne mai putem mișca; semănăm cu internatele unui salon de lehuze; papucii zboară dintr-un

salon într-altul... «Cine se apropie?» insist eu. «El. Controlul!» suride bolnavul. «Ce-are a face controlul cu manevra asta strategică de rufărie, lenjerie și papucărie?» «Are!».

Simt că fractura de la picior se urcă încet dar sigur la cap. Chibzuiesc îngrozit dacă nu cumva am nimerit la un spital de boli nervoase.

Vecinul îmi ghicește gîndurile și ride: «E simplu, dom'le! Ce nu înțelegi?» «Înțeleg, iartă-mă!» Și mă ascund, alb ca varul, între cearșafuri trei și patru, în vreme ce capul mi-l strecor între halatul gri și cel șanjan. «E simplu, continuă vecinul. Conducerea spitalului s-a aprovizionat cu o cantitate infinit mai mare de cearșafuri, fețe de perne, halate și noptiere decît era necesar. Așa, ca să fie. În schimb, cu pijamale și papuci s-a aprovizionat atît cît să n-ajungă... E clar?»

Înșfac lenjeria suplimentară și cu ea în brațe mă îndrept șontic-șontic spre magazia de efecte. Deschid ușa. Pe un fotoliu dentar, un necunoscut. «Scuzați-mă, am nimerit la stomatologie». «Nu, la magazie». «Aici la magazie funcționează cabinetul dentar?» «Nu, aici funcționez eu». «Dentist?» «Magaziner». «Observ că stați într-un fotoliu dentar». «Ce să facem, tovarășe? Ne mulțumim cu ce-avem. De ce să investim fonduri într-un scaun de birou, cînd l-am cumpărat pe ăsta dentar? Ce? Îmi sare plomba dacă stau pe el și completez formulare?... Și-apoi, l-am reprofilat: i-am scos brațele, i-am desfăcut reazemul pentru cap. Nu-i nevoie de el, că noi nu dormim în timpul serviciului».

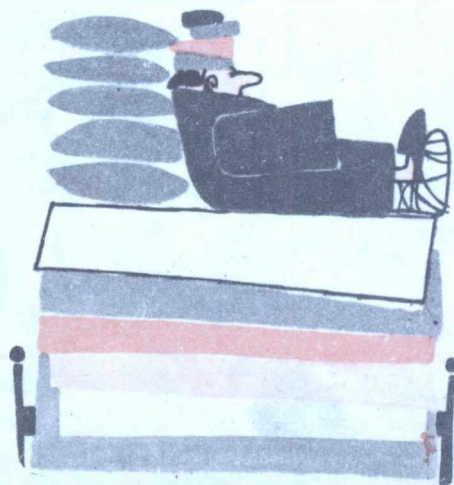
Am deschis doi ochi mari și am căzut rata fracturat pe maldărul de lenjerie stas etapa 1, 2, 3 și 4... Cînd mi-am revenit, conducerea spitalului stătea aplecată deasupra mea și mă stropoa cu apă rece. «De ce mă stropiți?» «Ca să-ți revii!». «Eu? Stropiți-vă pe dumneavoastră!» Apoi îngin: «Ați terminat cu pregătirile pentru control?» «Ce pregătiri?» «N-am făcut nici un fel de pregătiri și nu sosește nici un control!...»

Avea dreptate conducerea. Episodul cu etapele și pregătirile îmi aparțin. În schimb aprovizionările exagerate îi aparțin.

Și, sleit, m-am prăbușit pe dușumea, aiurînd.

— Înfășurați-l într-un cearșaf umed! aude ca prin vis o voce.

— Să-l înfășurăm în treizeci de cearșafuri, c-avem de unde, răzbate slab un alt glas, venind hăt de departe, din fundul unor stocuri supranormative...

ANTON BACALBAȘA

Pare de necrezut că Anton Bacalbașa să fi trăit numai 34 de ani. Activitatea lui multiplă de gazetar, scriitor fecund și de activist social-democrat ar fi putut umple din plin o viață de două ori mai lungă decât a lui.

După ce i-au interzis continuarea cursurilor gimnaziale și activitatea scriitoricească în timpul stagiului militar, din motive de «nihilism», apărătorii ordinii monarhice i-au distrus și modesta sa bibliotecă înghesuită în spațiul unui geamantan pe care-l purta mereu cu sine. Burghezia nu i-a putut ierta nici antimonarhismul și nici antimilitarismul, idei pe care le-a propagat cu deosebită ascuțime și strălucire.

De la «Moș Teacă» pînă la «Prăsila regală», Anton Bacalbașa n-a scăpat nici una din tarele care făceau odioase armata trecutului și monarhia. Cruzimea, incultura, superficialitatea, disprețul de om, sinecurismul, tendința de distrugere a oricărei personalități cinste și luminate, iată o serie de demascări din multe altele pe care el le-a aruncat în fața burgheziei atotputernice, în hohote de ris, ca să-și ascundă, poate, hohotul de plîns.

Nu este deci de mirare că bonzii culturii burgheze au refuzat sistematic să-i adune și să-i popularizeze opera. Nici un Ranetti n-au procedat altfel.

În imensa societate cazonă, instaurată de «regele cu ochii vineți», Anton Bacalbașa a rămas un «țivil» la care ne gândim astăzi cu duioșie și dragoste.

MIRCEA PAVELESCU

BACALBAȘA, văzut de caricaturistul TANTAI
(«Adevărul ilustrat» — 1895)

Cavalerul amabil

În toată garnizoana nu era niciun ofițer așa de politicos, de amabil și de gentil ca locotenentul George Adonescu. Era cu neputință să se dea un bal, o serată, o simfonie cit de mare sau cit de mică, fără ca Adonescu să nu figureze în fruntea invitațiilor.

Și fără îndoială nu era o reputație uzurpată: Danța fermecător, în brațele lui domnișoarele se simțeau răpite ca de un viteză fantastic, vorbea franțuzește cu o eleganță rară, făcea damelor tot felul de mici servicii — atât de prețioase unor minți bine cunoscute, era omul indispensabil, era, în sfârșit, cavalerul a cărui lipsă se simțea în orice salon, era crema politeței, aranjatorul de cotilioane, fala oricărei case cu pretenții, ființa fără care toate petrecerile lincezeau.

Afară de asta, serviciile lui pe lângă sexul plin de grații treceau marginile obișnuitelor politețe ajunse elementare. Adonescu dăduse dovezi că știe să apere cu spada și cu pistolul onoarea unei femei. De cite ori nu-și pusese el viața-n primejdie pentru a face să se respecte o femeie! Odată, s-a bătut în duel cu un țivil rău crescut, care n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să fumeze cu ostentație în fața unei doamne foarte respectabile ca frumusețe și ca poziție socială. După trei gloanțe schimbate fără rezultat la 25 de pași, onoarea se declară satisfăcută; dar nu-i mai puțin adevărat că, un moment, viața frumosului cavaler atirna de doza de praf de pușcă pusă în pistol.

Altă dată, a pălmuit în mijlocul teatrului pe un țivil care, după ce avea o mină paralizată, apoi își permisese să lovească cu cotul pe o doamnă. E de prisos să mai spun că lașul nici n-a îndrăznit să-și constituie martori; sint unele reputații în fața cărora nu poți decât să te pleci.

Dar aceea ce a asigurat încântătorului locotenent o situație strălucită în ochii cei mai frumoși, a fost duelul lui cu Spireanu, țivilul cela, care și-a permis să afirme într-un bal că, eticheta strictă e o convenție socială menită să acopere lipsa totală de sentimente, golul de sinceritate. Când tu însuși ești omul prin excelență adorator al etichetei,

de ANTON BACALBAȘA

natural că ai dreptul să iei asupra-ți vorbele astea.

Și cavalerul ofensat a trimis chiar în seara aceea doi martori implacabili cutezătorului moralist. A fost un noroc pentru acesta că duelul s-a făcut la 30 de pași — altfel demult s-ar fi mai adăugat o cruce în lumea cimitirelor.

Și acum, spuneți dacă nu aveau dreptate toți ochii albaștri ori verzi să-l caute cu nesaț, toate inimile să-l adore, toate buzele să-i rostească numele.

Da, aveau dreptate, mai ales că Adonescu minuia tot așa de bine condeiul ca și spada. Cite zile onomastice, cite revelioane, cite aniversări de naștere ori de cununii nu văzuseră înstrunarea lirei acestui erou duios, teribil în minie, dar dulce în iubire. Poezia lui, «în gondolă», a făcut epocă, și dacă nimeni n-a vorbit de ea pricina este că «Revista Armatei», ziar eminent serios, nu publică poezii. Vă asigur însă că era admirabilă:

Să zbor cu tine, angel de-amor,

Să simt cum apa fuge-n picioare

Și-apoi... să mor!

Negreșit, s-au găsit și aici invidioși care să afirme că gondola nu e simțită, că aceea căreia îi este dedicată poezia nu putea să inspire gusturi de gondolă deoarece o gondolă se scufundă sub greutatea unei femei de 60 de ani — dar cine poate mulțumi pe birfitori? Pentru orice om în curent cu cele ce se petreceau în cercurile acelea era lucru cunoscut că poezia fusese dedicată copilei acelei sexagenare — o blondă cu ochi de azur — și că erau mai bine de doi ani de când între poet și mama copilei nu mai exista nici o relațiune compromițătoare.

Primeam din toate părțile felicitări și incurajări:

— Te-a luat în armată? Am auzit că te-a dat în compania lui Adonescu. Ai să trăiești bine, e un băiat șarmant!

Iar o domnișoară, plecîndu-și ochii în pămînt, a exclamat cu un dureros oftat:

— Aș vrea să fiu în locul dumitale!

Și nimeni nu m-a crezut peste o lună, cînd le-am spus povestea următoare:

Locotenentul Adonescu era spaima regimentului. Din pricina modului cum se purta cu soldații, ajunsese să se revolte chiar unii ofițeri și să reclame colonelului.

Uneori, cînd venea de la vreun bal și avea capul mai amețit de dulcile extazuri ale salonului, era un adevărat sălbatic. La instrucție își umplea buzunarele cu pietre și arunca după soldați. De regulă îi bătea cu sabia, pînă ce trebuia să o desdoiască cu piciorul. Mergea și scotea din infirmerie pe bolnavii din compania lui, ca să-i puie la instrucție. O mulțime dezertau, alții se împușcau ori se aruncau în fîntînă. Odată a tăiat mina unui soldat pentru că nenorocitul făcuse o mișcare greșită la minuirea armei. Sergenții reangajați spuneau că n-au apucat niciodată un ofițer așa de brutal. Cînd am spus unuia că acest Adonescu se bucură în lumea țivililor de reputația unui om foarte amabil, o deșcă veche mi-a răspuns:

— Hei, leat! Pă ofițer nu-l cunoști pînă nu-l vezi la cazarmă! Să nu zici niciodată că-i om politicos pînă nu l-ai vedea cum e cu inferiorii lui! Cu țivilii în salon se poartă el bine că n-are încotro: dacă nu s-o purta așa, o pate. Cum să se mai uite fetele la el, dacă le-o lua cu răul?

Și-n vorbele astea ale camaradului era cel mai mare adevăr, o axiomă. Dar pas de spune adevăruri fetelor! Ce are a face cotilionul cu școala de companie?

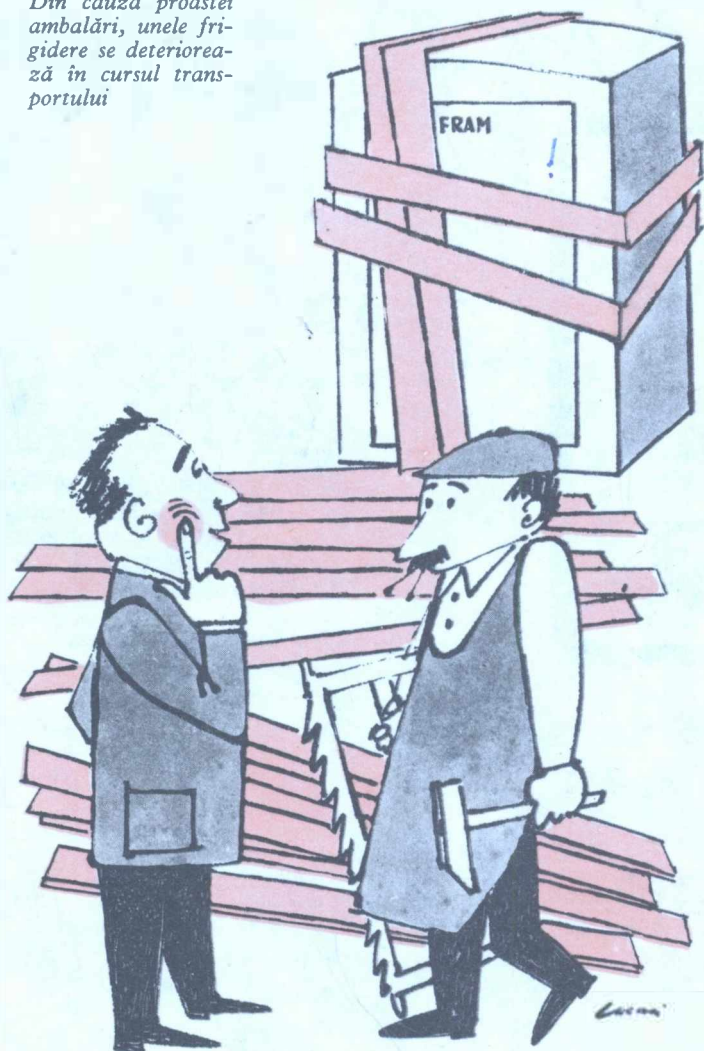
De aceea am înghețat deunăzi cînd am primit biletul acesta:

«Doamna vă domnul P.A. Călescu au onoarea a vă anunța căsătoria fiicei lor Matilda cu domnul locotenent G. Adonescu...»

Ar trebui ca, înainte de a se mărita cu un ofițer, fetele să vie incognito măcar o dată la cazarma viitorului lor soț și protector. Multe lacrimi țirzii ar fi cruțate.

Din cauza proastei ambalări, unele frigidere se deteriorează în cursul transportului

— Mai multă atenție la «cherestea»!

Desen de A. LUCACI

NEORU PE ALB

Revista «Tribuna» din 31.XII. 1964 este plină de perle, din care ne îngăduim să oferim câteva și cititorilor noștri.

Iată două versuri din prima strofă a poeziei «Noptile tinerilor» de Ana Șoit:

*Cade oboseala moale ca o pislă
Fluviul urcă-n noapte tolănit în
ierbi,*

Va să zică, în universul poetic al Anei Șoit, fluviile urcă, adică curg la deal. Dar pentru ca reprezentarea plastică să fie și mai lămurită, autoarea ne atrage atenția că fluviul dumisale urcă *tolănit* în ierbi (noi spunem «ierburi»). «Tolănit», adică întins pe spate și nemișcat. A urca la deal nemișcat cred că este culmea alpinismului și mai ales a... realismului.

Pe aceeași pagină, George Radu Chirovici ne arată în poezia «Poet» că ar dori neapărat ca de la posturile Radiodifuziunii noastre să vorbească lumii întregi despre munca sa fără a se gândi la poezie:

*«Aici București. Transmitem pe
stațiile cu lungime de undă...
de-aici din clădirea de pe strada
Nuferilor 62
aruncă-te voce a mea,
desfășoară-te bandă de magneto-
fon,... etc. ...»*

Ultima parte a dorinței poetului s-a realizat reușind cu ușurință să scrie versuri fără a se gândi la poezie. Pentru rest nu garantăm!

*

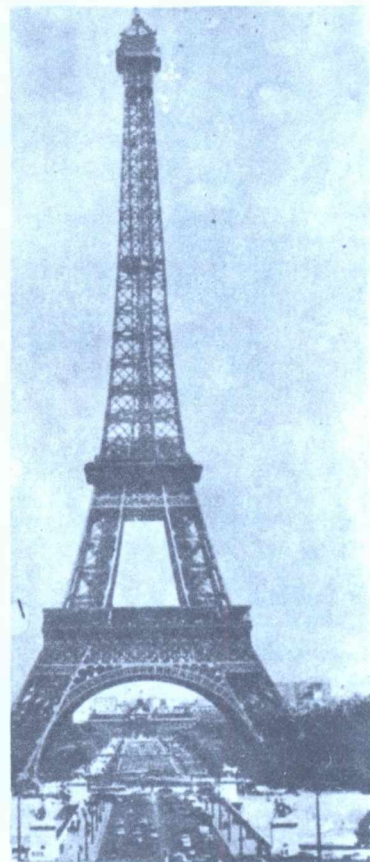
În cadrul unui «itinerar parizian» ilustrat, revista «Femeia» nr. 1 din 1965 ne informează, la pag. 26, că fotografia alăturată reprezintă «vestitul arc de triumf».

Ce păcat că nu ne informează și cum arată «vestitul turn Eiffel!».

În «Bătălia nevăzută», roman de aventuri semnat de Nicolae Mărgăneanu, putem cita următoarele, în legătură cu un personaj asasinat de spioni:

«la câteva minute după tragicul său sfârșit, răsturnat în fotoliul acela, cu ochii deschiși, părea că doarme» (pag. 71).

Dacă și cu ochii deschiși un om poate face impresia că doarme, cum ar trebui să țină ochii ca să nu facă această impresie? **m.p.**

ARITMETICĂ ELEMENTARĂ

— Eu, îmi povestea, amicul, de un timp, sint scriitor; Îndrăgesc mai mult nuvela dar și teatru scriu ușor. Fac și versuri; nu sint toate capodopere, e drept Însă meritul cel mare, e să fii băiat deștept. Mă-nțelegi cum vine vorba, fără multe explicații; După mine, totu-n viață, se rezumă la relații. Un actor; doi-trei redactori și un critic (cine are); Poate-ajunge, peste noapte, scriitorul cel mai mare. Important e să ai oameni și eu... știu să mi-i cultiv, Ba c-o mică-atențiune, ba la un aperitiv... Uite! Punem pe hîrtie; punct cu punct își socotesc, Fiindcă și-n literatură, numai cifrele vorbesc: Zece puici, o baterie, douăzeci de mititei, În total, «compris» remiza, nouăzeci și opt de lei. Și așa, cu suma asta, care-i o nimica toată, Îmi văzui într-o revistă, poezia publicată... Este drept că, vrînd acasă, liniștit să mi-o declam, Văd c-avea o formă nouă că nici n-o mai cunoșteam. Dar cum nu sint plin de fumuri, libertate-i dau, întreagă, Cînd redactorul dorește cite-o virgulă să-mi dreagă. Ce mă bucură, e faptul că sint astăzi scriitor Și mă vede toată lumea că mă-nvîrt în cercul lor. La un bar cu... nu spun cine... un maestru, într-o noapte,

Am cerut niște coniacuri (trei ori doi, plus unu: șapte) Joi am invitat pe altul cu soția lui la teatru Și-am luat bilete-n lojă (două și cu două: patru) Am trimis și orhidee doamnelor simandicoase, Patru ieri și două astăzi (patru și cu două: șase) Nu-ți mai spun de mărtișoare, o invenție drăcească Care singură e-n stare, drum în artă să-ți croiască. Iar în ce privește gustul, nimenea nu mă întrece Și am dăruit și d-astea (patru și cu șase: zece).

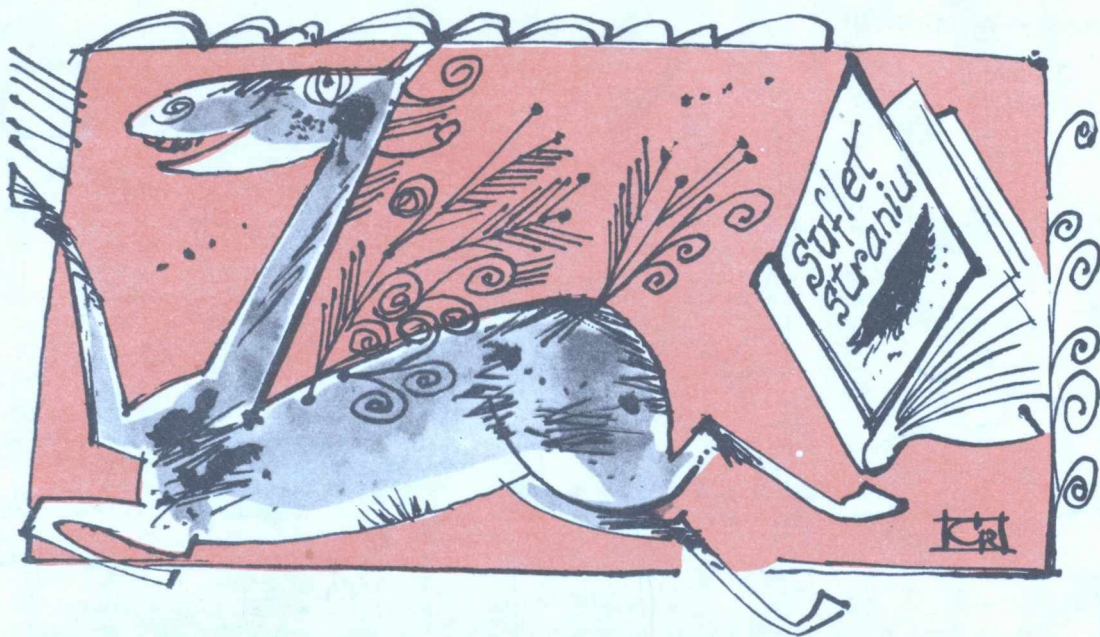
Dar de-un timp, grozav mă miră că-n reviste și ziare, Orișicît îi țiu în focuri, nici un vers nu-mi mai apare. Pînă cînd intrai la «șeful», cum eram de indignat Și-l postui să-mi lămurească: ce și cum s-a întîmplat. În sfîrșit, aflai motivul, dar să vezi obrăznicie, Mă rugă să stau și-mi spuse:

— Să-ți explic: În poezie,

În afară de cadență, îți mai trebuie idei Și originalitate (una și cu două: trei) Or. lucrarea dumitale, nu-i nici bună nu-i nici nouă. Dacă n-ai talent, degeaba: Una și cu una, două!

VICTOR HILMU

DRAMA UNEI TRAGEDII

Recunoașteți și dv. că Vasile Pirjoală nu e un nume potrivit pentru cineva care face curte muzelor. Așa că pentru a mă apropia de cele nouă fecioare capricioase ale lui Jupiter, am îmbrăcat haina de împrumut a unui pseudonim cu rezonanțe literare: Vladimir Salvador!... Ei? E cu totul altceva, nu? E un nume care face impresie, mai ales, de pildă, pe un uriaș panou de afișaj anunțând cu litere de-o șchioapă: «Teatrul Național din București prezintă astă-seară premiera «Suflet Straniu» — tragedie în șapte acte (optsprezece tablouri) — piesa de debut a tânărului și talentatului nostru dramaturg Vladimir Salvador.»

Sau în cronică teatrală a «Contemporanului» de săptămîna următoare: «Noua și strălucitoare speranță a dramaturgiei românești, Vladimir Salvador, al cărui zguduitor «Suflet straniu» a cutremurat aseară sala arhiplină a Naționalului!...» Merge, nu? Mai ales că distribuția trebuie să cuprindă numai artiști ai poporului sau emeriți. Dacă Naționalul n-are suficiente forțe ca să acopere cele 39 de roluri, aceștia mai pot fi aduși în reprezentație și de la alte teatre...

Cam astea erau gândurile ce mă frământau în dimineața radioasă de toamnă cînd traversam Calea Victoriei cu servieta sub braț și cu zimbetul pe buze.

Asupra acestui zimbet aș vrea să mă opresc o clipă, deoarece în el un fin psiholog ar fi putut desluși mai multe nuanțe interesante. Era aici un pic de ironie superioară, o ușoară umbră de dispreț superior și multă, multă hotărîre combativă... Pentru că în calea visurilor mele trandafirii mai stătea o unică și neînsemnată piedică: teatrul trebuia să afle de piesa mea... și să o aprobe! Această piedică pornisem să o înlătur, conștient de faptul că mă aștiam într-o aprigă bătălie. Oh, nu, nu pentru că ar fi trebuit să-mi susțin piesa — ea se impunea doar de la sine — ci pentru că mă așteptam la reacția invidioasă a confrăților în fața acestei tragedii care inaugura o eră nouă în dramaturgia noastră contemporană...

Hotărît și bătaios am izbit de perete ușa cu atîta forță, încît plăcuța pe care scria «Secretariat literar» s-a făcut țândări. Cu toate acestea, am fost primit de tovarășul V. cu multe zimbete și cu multă bunăvoință. Dar pe mine chestiile astea nu mă pot înșela!... Știam că sub ele se ascunde nepăsarea și rutina. Iar cînd la plecare mi-a spus, bineînțeles, surizînd: — «Dați-mi un telefon pe săptămîna viitoare!» — am zîmbit

cu superioritate. O știu și pe asta cu telefonul, tot așa de bine cum cunosc și răspunsurile stereotipe: «Tovarășul V. e în ședință!...» sau «E la minister...» sau «E plecat în străinătate...» sau «Încercați dv. peste două săptămîni!» Așa că, peste trei zile, i-am dat un telefon de la poartă. Eram hotărît ca atunci cînd mi se va răspunde că nu e sus — să urc la el și să-l demasc!

Am rămas puțin surprins atunci cînd a venit personal la aparat și m-a invitat să discutăm. Am bănuit imediat că sub această operativitate se ascunde o manevră. Probabil că nu mi-a citit piesa!

Nimic n-a putut să-mi spulbere această convingere. Nici faptul că nu l-au incurcat deloc întrebările mele meșteșugite ce se refereau la diverse amănunte, nici teancul gros de fișe pe care își notase observațiile, nici paginile manuscrisului împetritate de sublinieri și adnotări, de semne de exclamare înlănțuite cu altele, de întrebare...

Am plecat de acolo sătul pînă peste cap de zimbete, bunăvoință, constatări și sfaturi. Am reținut în treacăt aprecierea că lucrarea mea dovedește oarecare talent, iar în ceea ce privește sfaturile...

Sfaturile m-au indignat! Auzi! Să nu mă

LA COPCĂ...

— Mușcă? Mușcă?..

— Fir-ar să fie!... Și promiseseam s-aduc acasă unul de 5 kile...

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

avînt de la început în lucrări de mare amploare, ci să încerc mai întîi genul scurt: reportajul, schița, foiletonul!... Să sacrific fiorul meu dramatic pentru niște mărunțisuri! Să fim serioși!

În aceeași zi am sunat la ușa unui confrate care se bucură (și — pînă la consacrarea mea — va continua să se bucure) de o oarecare celebritate în domeniul dramaturgiei. Trebuia însă să mă aștept la faptul că spectrul concurenței îl va înspăimînta! Cu aceeași enervantă bunăvoință a încercat și el să mă expedieze spre genul scurt.

Atunci a început peregrinarea mea pe la toate teatrele. Dar în fața încăpățînării lor — mi-am dat seama că recomandarea genului scurt este un fenomen epidemic. Am înțeles că trebuie să folosesc intermediul tiparului pentru a face cunoscută piesa mea, marelui public. Atunci cînd masele vor cere reprezentarea ei, secretariatele literare nu vor mai avea încotro!

Din nenorocire am dat peste o editură care — probabil — nu-și putuse acoperi planul la genul scurt, așa că vă închipuiți care a fost sfatul primit!...

Dar am continuat să lupt. În agenda mea s-au aglomerat numere de telefon și adrese, edituri și redacții, pentru ca, pînă la urmă, să trag peste fiecare din ele o linie groasă de încheiere.

Și iată că într-o bună zi, disperat de ultimul răspuns, m-am prăbușit pe o bancă din Cișmigiu, cu capul în miini și cu «Suflet straniu» pe genunchi. Așa m-a găsit Năstase Aurel, fost coleg de liceu și actual redactor la un cotidian. Ziarul lui se interesa de un tînăr meșter de la «Steagul Roșu» din Brașov, care făcuse o inovație și realizase astfel economii apreciabile. Plictisit, obosit și cu o mătușă la Brașov pe care n-o mai văzusem de patru ani, am acceptat să plec.

Inovația m-a interesat mai puțin, în schimb meșterul — un tînăr simpatic și plin de viață, căruia nu-i place dantelăria muzicii lui Mozart (nici mie!) dar se entuziasmează pentru vigoarea lui Beethoven (ca și mine!) — mi-a plăcut teribil. Reportajul s-a scris aproape singur. Dar numai patru pagini, cit ceruse redacția. Numai patru pagini!... Dumnezeule!

La înapoiere, în compartiment pînă la București, m-a bătut la cap un tip nesuferit care se întinsese pe toată bancheta și răspundea solicitanților că tot compartimentul e ocupat. Am ajuns acasă, am scris un foileton pe o pagină și jumătate despre individul respectiv.

Amîndouă materialele au apărut chiar în ziua cînd mă așezam la birou ca să încep o nouă piesă: «Aripi prăbușite» — tragedie în șase acte, 11 tablouri și 43 de personaje. N-am avut însă liniștea necesară lucrului, pentru că mă deranja mereu telefonul, fie pentru felicitări, fie pentru comenzi urgente de reportaje, schițe sau foiletoane. Pe mulți din cei care mă chemau îi cunoscusem cu ocazia odiseei «Sufletului straniu»...

★

Au trecut de la toate astea aproape doi ani. Nu vi le-aș fi povestit, dacă azi, cînd predau la editură volumul meu de schițe, nu m-aș fi hotărît să-mi fac ordine prin sertare. În fundul unuia dintre ele, mi-am descoperit «Sufletul» și l-am recitit... Doamne, ce ineptie!

În timp ce flăcărilor vesele din sobă îmi mistuiau «Sufletul straniu», mi-am dat seama că totuși acolo e ceva bun, care merită să fie păstrat! Numele autorului: Vladimir Salvador.

Nu-i așa că e un nume cu rezonanțe literare?

VIRGIL PUICEA

Iarna dulce

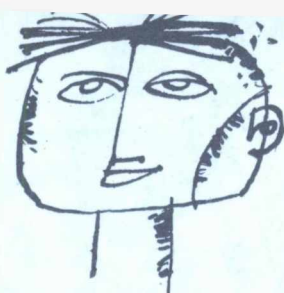
Zahăr mărunțit în fulgi
cade-alene. — uite-l, nu e —
peste-atîtea turte dulci
cite-acoperișuri suie.

Pe sub streșini, stă lucios,
cîte-un țurțure de-alviță
spînzură să pice jos,
gata-gata, spre guriță.

Din albuș bătut de ou,
pînă-n zarea transparentă,
brazii verzi răsar din nou
ca bomboanele de mentă.

Aducînd în gene jînd
noaptea s-a oprit în cale,
la ferestrele ce-aprind,
parcă mii de portocale.

I. PĂTRAȘCU

ÎNTRE NOI

Cei doi s-au întîlnit într-un compartiment de tren venind spre Capitală. Unul e tînăr, pare sportiv, dar nu e. Celălalt e mai în vîrstă, pare chel, dar nu de tot. Ultimul pare însurat avînd și corpul delict pe bancheta din față, lingă fereastră. Tînărul, din greșeală, în timp ce-și urcă sacul de voiaj în plasă o atinge pe doamnă cu mîneca peste borul pălăriei, o pălărie mare, florentină.

— Ah! Strigă doamna. Ești un nesimțit!

— De ce sînt nesimțit, doamnă? V-am atins fără să vreau. Sînt gata să-mi cer scuze dacă și dumneavoastră vă cereți pentru cuvîntul pe care l-ați rostit.

— Vezi, dragă? spune doamna către bărbatul din fața ei. Tot el e necuviincios. Ce ai de spus în problema asta?

— Tînere, te rog să fii respectuos cu femeile. E soția mea

— Ar putea să se exprime mai frumos.

— Nu te privește pe dumneata ce poate și ce nu poate soția mea. E clar că ai lovit-o.

— N-a așteptat să-mi cer scuze. M-a făcut nesimțit.

— Cine știe dacă aveai de gînd să le ceri? Voi, sportivii, după ce faultați mai faceți și gălăgie. Vă știm noi.

Bărbatul așteaptă răspunsul. Te pome-nești că tînărul o fi vreun sportiv renumit. O conversație pe tema sportului ar fi cum nu se poate mai plăcută pînă la sosirea în București.

— Nu-i vorba de sport — spune tînărul. E vorba de educație. De ce mă insultă?

— Uite cine vorbește de educație! sare doamna.

— Lasă-l dragă, intervine bărbatul cu părere de rău că vecinul său nu se pricepe la sport. Poate că dumnealui nu știe ce e aceea educație. N-o fi absolvit încă cei șapte

ani de-acasă.

Tînărul izbucnește în ris.

— Asta-i bună. Mă pricep la educație mai bine ca dumneata. Am și un studiu «Cum să ne comportăm în societate».

E rîndul bărbatului în vîrstă să izbucnească în ris. Pînă la lacrimi.

— Te pricepi la educație mai bine ca mine? se miră el printre hohotele de ris. Ehei, tînere, pe cîți de teapa dumitale n-am pus eu la punct?

— Așa e, incuviințează doamna șocată de panta veselă pe care a luat-o discuția. Și-o să te pună la punct și pe dumneata.

Tînărul își privește lung vecinul. Trebuie să fie profesor, ar putea fi chiar universitar. Luminița veselă din ochi se accentuează.

— Mi-am luat de mult examenul de stat, maestre — exclamă el, total indiferent.

— Nu se vede. Asta-i educația pe care o dai elevilor dumitale? Probabil că acum umbli după repartizare în București.

— Repartizare? se miră tînărul. N-am nevoie; eu colind toată țara.

— Aventurier — murmură doamna. Comis-voiajor.

— Taci dragă, șoptește soțului. Nu mai există comis-voiajori. Pe ce lume trăiești?

— Vreau să mi se ceară scuze — insistă ea văzînd că nu mai face parte din discuție.

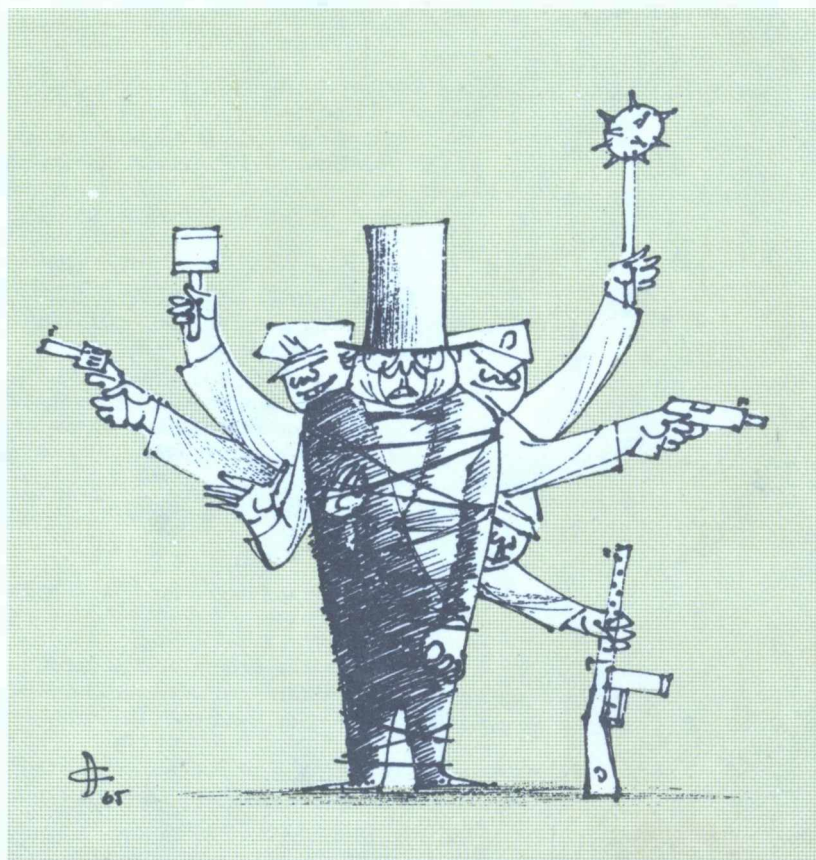
În aceeași clipă soțul observă că din mapa tînărului se face vizibil colțul unei reviste «Teatru». E lămurit.

— Actorul care pe scenă face pe Romeo iar în viața de toate zilele se poartă ca Mackie-șiș e un ratat.

— Depinde de mediu — insinuează tînărul.

— Leșin — țipă doamna. Dacă nu-l legitimezi imediat, leșin.

— Tînere — spune bărbatul, am să te reclam la Direcțiunea Teatrului. Crezi că

Soluție posibilă pentru un guvern civil la Saigon

Desen de CIK DAMADIAN

CAVALERUL TRISTEI FIGURI

De la Cervantes citire se știe că un *hidalgo* suferă de hipertrofia cronică a simțului onoarei și că un nimic îl poate jigni. Iată că justiția militară franchistă se dovedește și mai gidiloasă în această privință decît personajele din «Don Quijote».

De curînd a fost judecat, la Madrid, Carlos Alvarez, poet și pușcăriaș. Poet — pentru că a scris poezii, pușcăriaș — pentru că a scris un protest împotriva condamnării la moarte a lui Julian Grimau. Alvarez își executa sentința de trei ani închisoare, la care fusese condamnat pentru această «crimă», cînd s-a văzut iarăși tîrît în fața unui tribunal.

Noul delict de care se făcuse vinovat era deosebit de grav: insulte aduse armatei spaniole. La început,

Alvarez nu a prea înțeles despre ce e vorba. Nu spusese niciodată nimic despre armata lui Franco. I se reproșa oare faptul că nu o lăudase în vreunul din poemele lui, că nu-i închinase o odă? Bine, dar nu-i făcuse în schimb nici vreo epigramă. Trei martori, printre care și corespondentul ziarului francez «Le Monde» la Madrid confirmat că Alvarez nu rostise nici cea mai mică ofensă la adresa acestei «Irrascibile Armada».

Abia cînd a început rechizitoriul s-a lămurit și Alvarez: era acuzat de jigniri aduse procurorului militar de la procesul lui Grimau. Încă ce constă jignirea? În afirmația că sus-zisul procuror nu era absolvent al Facultății de Drept și că deci nu avea dreptul să ocupe scaunul de acuzator public.

O minciună sfruntată? Nu, un adevăr incomplet. Procurorul militar în chestiune nu absolvise nici Facultatea de Drept, nici oricare altă. Dovedindu-se acest lucru, s-a ales cu o sancțiune. Cine? Procurorul? Nu, Alvarez, care a muncit cîpătat șase luni de pușcărie.

Cervantes și-a supranumit eroii «cavaler al tristei figuri». Dar judecătoria militară ai Spaniei de atunci a făcut o figură incomparabil mai tristă.

N. AURELIU

BĂRBATII

La Căminul cultural din comuna Teasc, raionul Craiova, spectacolele se desfășoară sub lampa de petrol, deși există rețea electrică în localitate.

nu te-am recunoscut?

— Nu mă duc la teatru decît cu bilete prin sindicat. Vă osteniți degeaba.

«Nu e actor, conchide bărbatul. Trebuie să fie medic. Numai ei pot fi atît de cruzi cu o femeie».

— În afară de trup, trebuie să te intereseze și sufletul omului, tinere. Sufletul e mare lucru — încheie el, cu vădit respect pentru ultimul aforism.

Tînărul își arcuiește sprîncenele a uimire. Te pomeniști că omul din fața lui o fi popă?

— Cu voia dumitale, părinte, și eu mă ocup de suflete: le repar.

— Părinte? fulgeră doamna. Ce vrea să spună — țipă ea către soț. Că aș putea să-i fiu mamă?

— Taci dragă din gură, o calmează soțul. Nu-i vorba de tine. Apoi, către vecin:

— Dacă ți-aș fi tată ce părere crezi că aș avea despre comportarea dumitale?

— Excelentă. Ai constata că am făcut o mare cotitură. Pînă la șase ani vorbeam peltic.

«Cotitură»? Bărbatul răsufală ușurat. Tînărul trebuie să fie mecanic-auto. Șoferii — vindește el — au o inteligență dobîndită în cauză că vin în contact cu fel de fel de lume. De asta e și greu să le descoperi meseria.

— Cu inconștiența dumitale, poți să omori un om — declară bărbatul.

— De data asta am deranjat doar o pălărie. Păcat că n-am mașină.

— Dacă în calitatea ta nu ceri pe loc reparații morale — se adresează doamna soțului — să știi că imediat ce cobori din tren mă duc la mama.

Bărbatul stă o clipă pe gînduri. Situația e delicată. Peste cîteva minute ia o hotărîre

groaznică.

— Tinere, vino cu mine pe coridor.

— Să nu vă bateți — urlă doamna. Nu vezi ce pumni are huliganul ăsta?

— N-avea nici o grijă, draga mea, o liniștește bărbatul. Am trecut eu prin situații și mai grele.

Cei doi au ieșit pe coridor și de-acolo merg mai departe spre vagonul restaurant.

— Bei o bere? întrebă bărbatul.

— Cu plăcere — răspunse tînărul.

În fața paharului cu bere stau de vorbă destul de amical. Tînărul e umorist și vine de la Cluj unde a cules materiale pentru un foileton, cel de-al doilea e procuror și vine cu soția din concediu.

— Uite, așa o duc — spune bărbatul. Mi-a mîncat zilele.

— Vă compătinesc — spune tînărul. Eu încă nu sînt însurat.

— Și să știi că nu-i o femeie rea. Numai gura o strică. Încolo inimă de aur. O tratez de tiroidă.

După ce-au consumat și cea de a doua sticlă de bere, cei doi se despart rămînînd să se întîlnească în București la primul meci din divizia A. Tînărul mai rămîne în vagonul restaurant să-și selecteze materialul pentru foileton. Bărbatul se întoarce în compartiment.

— Ei, ce-a făcut cînd a auzit că ești procuror? întrebă curioasă femeia.

— S-a aruncat pe fereastră! răspunse morocănos bărbatul.

— Vai de mine, nu cumva a murit? țipă inima de aur din ea.

— Nu cred. E acrobat la circ.

Drumul continuă plictisitor pînă la București.

RODICA TOTT

— Căutați pe cineva?
DIOGENE: — Caut să înțeleg de ce vă dați în spectacol arzînd gazul de pomană!

Desen de V. TIMOC

ÎN JURUL UNUI SECRET

Ziarele au publicat un anunț scurt și laconic: între Portugalia și Rhodesia de Sud a fost încheiat un acord secret.

Bun. Dacă-i secret, nimeni habar n-are ce-i acolo. Că de aia-i secret, ca nimeni să n-aibă habar.

Dar uite că cei care habar n-au ce-i cu secretul, bagă de seamă că, de cînd cu tratatul, la granițele

Rhodesiei de Sud încep să apară «intimplător» soldați portughezi. Nu unul — doi. Unități întregi.

Autoritățile sud-rhodesiene au lămurit lucrurile cam așa:

— Nu-i nici un motiv de îngrijorare, că-s toți soldați pașnici. Nu fac nici un rău și au venit aici, pentru că... le prieste clima, așa că liniștiți-vă, oameni buni!

Va să zică, liniște deplină.

Ce-i drept, fiecare soldat pașnic portughez are la el și cite o pușcă portugheză. Ceea ce înseamnă că toate nu-s decît niște puști decorative. Unii oameni poartă la ei umbrelă, alții poartă pălărie, de ce nu s-ar purta și pușcă? Totul e să-i priască... clima — și se vede că-i prieste.

Nu zice nimeni că soldații inofensivi n-ar avea la ei și cartușe pașnice. În definitiv, dacă se poartă pușcă, de ce nu s-ar purta și cartușe decorative?

Unii au băgat de seamă că acele cartușe sînt încărcate cu praf de pușcă...

Dar bine, oameni buni, cu ce vreți să fie încărcate cartușele, cu brînză? Praful de pușcă, pentru asta a fost inventat, ca să stea în cartușe. Și, poftim, stă! Deci toate sînt la locul lor. Iar dacă sînt la locul lor, zău nu vă speriați, că nu se întimplă nimic rău...

Alții au mai băgat de seamă și alte amănunte, dar guvernul sud-rhodesian n-are atîta răbdare să stea ca să-i lămurească și să-i dădă-cească pe toți! Mai ales că, de cînd cu tratatul «secret», guvernul a prins un curaj nebun! Perchezițiile curg gîrlă. Arestările se țin lanț. Dintr-un foc, a înșfăcat o sută de suspecți. Plus alții, pe care-i mai înșfăcă încă...

Și cu asta, problema tratatului s-a lămurit exact ca problema secretului lui Polichinelle. Veți zice poate: dacă despre asta-i vorba, pentru ce a trebuit atîta secret?

A trebuit, că nu era să publice de la început într-un comunicat cum s-au înțeles cu portughezii să le ocrotească acțiunile, pe care singuri ei nu și le pot ocroti! Există lucruri care nu se pot spune cu voce tare. Și acestea se numesc secrete.

...și-au rămas doar șapte!...

Desen de A. POCH

P.V.

FĂRĂ CUVINTE

RĂBOJUL URZICII

Inundații și zgomot

Locatarul Iordache Coman din Craiova, Calea București, blocul E 3, scara 1, etajul IV, apartamentul 18, a provocat de trei ori inundarea apartamentului său (de trei ori, în decurs de trei luni), prin lăsarea robinetelor deschise, provocând și inundarea apartamentului locatarului Căpraru Gabriel, de dedesubt, de la etajul III, căruia inundațiile venite de deasupra i-au stricat tavanul, parchetul și mobilele din camere.

Totodată, locatarul Iordache Coman obișnuiește să facă chefuri zgomotoase, pînă noaptea târziu, tulburînd somnul și liniștea vecinilor.

Despre dăunătoarele manifestări ale ne-sociabilului locatar s-a dus vestea pînă și la sfatul popular al orașului.

Poate acum, cînd s-a dus vestea și la «Urzica», o să-i treacă chefurile de asemenea chefuri, o să deschidă ochii și o să închidă apa.

Elevi și educatori

Educatorul Onofrei Ovidiu de la Grupul școlar minier din Deva, în loc să-și bată capul cu educarea elevilor, îi... bate pe elevi în cap.

Fiindcă mai avea numitul educator, la activul său, multe asemenea... bateri și abateri, i s-a desfășurat contractul de muncă.

Alt educator de la aceeași școală, Cacuciu Gheorghe, cînd un elev Neacșu Dumitru a avut o comportare necuviincioasă, în loc să-i tragă o morală ca un tată, i-a tras o mamă de bătaie.

Și fiindcă educatorul n-a avut pentru

această faptă nici o mustrare de cuget, i-a aplicat conducerea școlii o «mustrare cu avertisment».

Cei doi educatori s-au purtat așa, pentru că sau n-au avut destulă învățătură, sau n-au avut destulă minte.

Deci li s-au aplicat pomenitele sancțiuni, ca să le fie învățătură de minte.

Mobilă păstrată bine

Cooperativa de consum «Muncitorul» din Turnu Măgurele a vîndut unor cetățeni mobilă furnizată de fabricile «11 Iunie» din Alexandria și «Vedea» din Roșiorii de Vede.

Unii clienți, constatînd ulterior că mobila cumpărată are defecte, au făcut reclamație la numita cooperativă, iar aceasta a cerut fabricilor să trimită lucrători să repare defectele.

Fabricile nu prea s-au grăbit să răspundă la chemările cooperativei, și s-a ajuns la neînțelegeri.

Pentru clarificarea lucrurilor, «Urzica» a sesizat Sfatul popular al regiunii București, iar acesta a răspuns că reaua stare a mobilei despre care e vorba «se datorește modului necorespunzător de manipulare și depozitare, fiind ținută de către cooperativa din Turnu Măgurele în magazii improvizate și igrasioase».

Va să zică cetățenii care cumpără dormitoare de la cooperativa din Turnu Măgurele nu pot dormi în ele, pentru că tovarășii care le depozitează... dorm.

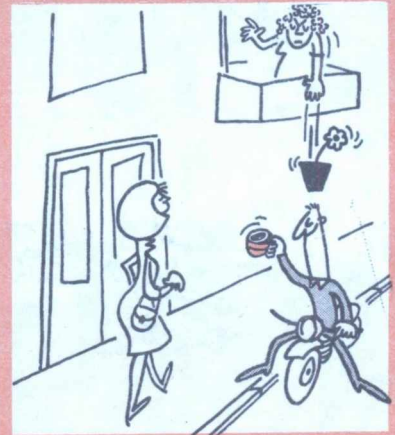
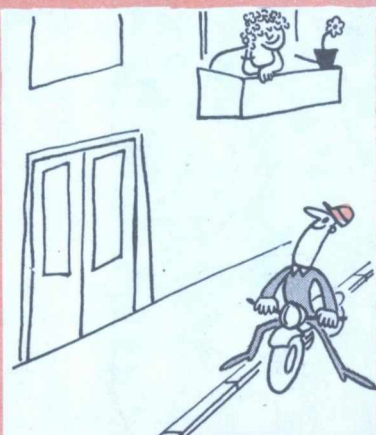
C. RĂBOJ

Dulăul și puriceii

Azor, mai marele peste ogradă,
Se pomeni că purici, o grămadă,
Au năvălit cu lăcomie
În mica lui împărăție.
Aceste obrăznicături
Cam abuzau de pișcături.
Pisicile, căteii, bunăoară,
Se scărpinau din zori și pînă-n seară
Ba chiar (de ce n-am spune-o?), deseori,
Se scărpinau și noaptea pișă-n zori.
Un timp, dulăul a răbdat
Acest asalt neobrăzat
Pînă-ntr-o zi, cînd, sesizat,
În contra micilor făpturi
Dispuse să se ia măsuri.
Întîi și-ntîi, un biet gînsac,
Să-i fie lui Azor pe plac,
Trei zile și trei nopți la rînd
A stat de veghe, cercetînd
Cît poate-un purice sări
Și cum îl poți domestici.
O muncă-ntr-adevăr sublimă!
Și căpătă îndată... primă.
Un cocoșel împintinat
A redactat un referat
Cu o tematică majoră:
Cît sugerează un purice pe oră.
Nici munca lui n-a fost ușoară
Și-a luat o primă bunișoară.
O gîscă pusă la-ndopat
Cu grijă mare-a calculat
(Cu pana de pe ea, firește)
Că puricele cîntărește,
Cînd are burta plină, cam
A zecea parte dintr-un gram,
Pentru succes, ca de-obicei,
O primă-i se dădu și ei.
— Și-acum, vorbi cu foc Azor,
Lătrînd patetic și sonor
E timpul să stirpim de-aici
Aceste lighioane mici.
Să folosim orice mijloc!
— Așa-i, i s-a răspuns pe loc.
În general, aveți dreptate,
Dar... fondurile-s terminate!

DAVID B. FLORIAN

PĂTANILILE
LUI PĂTITU (24)

CRITICII ȘI POEZIA

- Criticul nr. 1: — *Ei, să știi că-i foarte bună!*
 ” nr. 2: — *Minunată, dar... fără «lună».*
 ” nr. 3: — *Excelentă! O tipăresc!*
 ” nr. 4: — *Mare lucru nu-i prea gădesc!*
 ” nr. 5: — *Nu ți se pare că-i prea modernă?*
 ” nr. 6: — *E teribil de fadă și ternă...*
 ” nr. 7: — *Cred că nu e originală!*
 ” nr. 8: — *Iarăși cu dragoste? Ce banală!*
 ” nr. 9: — *Poate i-ar trebui mai mult «soare»*
 ” nr. 10: — *E totuși un poem de valoare.*
 ” nr. 11: — *Face abuzuri de meditație.*
 ” nr. 12: — *Nu-i poezie, ci incantație!*
 ” nr. 13: — *Ar trebui scoasă strofa primă*
 ” nr. 14: — *Și ultima, are greșeli de rimă etc.*
 POETUL: — *Trăiască «critica științifică»
 Care te-nvață și te clarifică.*

MARIA IANĂU

T O T P E L O C, P E L O C, P E L O C!

«Omul cit trăiește învăț» — sună o zicală. Așa și noi, locatarii din str. Parcului (Lonea), învățăm zi de zi diferite jocuri, de la echipele trimise de I.L.L. Lonea.

O să credeți poate că echipele respective sint de dansuri naționale. Nu! Ferească sfintul... I.L.L.! Sint niște echipe de reparații ale imobilelor, dar se pricep de minune și la jocuri. Uite, de pildă, la hore, sint ași! Meșterii și lucrătorii își dau mâna, se urcă în podul caselor (podul a fost din toate timpurile un loc prielnic manifestărilor artistice) și pe urmă încep o «bătută» să te ții! Tu te ții cu miinile de urechi și ei se țin de strigături, cam în felul acesteia: «Tot pe loc, pe loc, pe loc, să răsară busuioc».

Dar în loc de busuioc, răsar din tavan bucăți mari de tencuială și alte corpuri «cerești». Ei și uite așa, mai cu-o sîrbă, mai cu o învîrtită, se învîrtesc și ei prin pod, pînă trec orele de serviciu. Pe urmă coboară chiuind. «Tot pe loc, pe loc, pe loc...» De aceea și lucrările lor stau tot ca în strigătură...

Sint și zile însă cînd băieții din echipă nu joacă nici un fel de hore. Atunci e o liniște deplină. Nici un zgomot, nici un dans, nici un lucrător... Toți sint la restaurant sau la Alimentara. Ce vreți? Trebuie să prindă forțe, voinicii! Să pună la loc energia consumată în pod.

La restaurant nu mai consumă energie, ci... băuturi tari, care le fac graiul moale și încep să vorbească în limbi străine. Atunci nu

se mai înțelege nimeni cu ei, fiind complet străini de faptul că nu mai sint în stare să repare casele, ci doar în stare de ebrietate. Astfel, uneori au nevoie de o altă echipă «de salvare» care să-i transporte la casele lor.

Și uite așa, trec zilele, trec săptămînile, numai unii lucrători nu trec la treabă serioasă, iar imobilele noastre de abia se mai țin pe picioare de dorul lor. Cit despre munca parchetarilor, e... la pămînt! De un an, trebuiau să pună parchetul, în unele imobile. Dar vorba aia: n-duce anul, ce aduce I.L.L.-ul Lonea. Au adus parchetul și ne-au spus: băgați-l în casă să nu se umfle*). De atunci mormanele de scindurele se răsfăț în cameră, iar noi plecăm să ne vizităm prietenii și rudele. Pentru toate acestea noi nu numai că nu-i reclamăm nicăieri pe acești lucrători de la I.L.L. Lonea, ci le mulțumim din inimă că ne-au ajutat să ne vizităm toate rudele și cunoștințele (chiar și cele pe care nu le vizitasem de ani de zile).

Ba mai mult, considerîndu-i pe lucrătorii respectivi, «de ai casei», le punem imobilele noastre la dispoziție, fiindcă noi o să facem ca și pînă acum... Tot pe drum, pe drum, pe drum!

GRIGORE POP

*) a umfla — verb conj. I-a care mai înseamnă și a fura. Ex: mi-a umflat portofelul.

SIMPLU, SCURT ȘI GONGIS

O mașină care-și arbora cu mîndrie urmele unui drum lung, ajunge în Iași.

— La Fructexport, tovarășe, îi spune șoferului unul dintre cei doi bărbați înfundați în pernele locurilor din spate, continuîndu-și absorbit ideea începuiă cu puțin timp înainte.

— Am și ajuns? Bun! Atunci noi rămînem aici, iar dumneata îngrijește-te să umpli rezervorul că plecăm imediat.

Și cei doi bărbați, luîndu-și serviciile doldora de hirtii sub braț, coboară din mașină, cel din dreapta pe ușa din stînga și cel din stînga pe ușa din dreapta, îndreptîndu-se cu pași siguri spre intrare.

— Tovarăși, am venit în problema mustului alcoolizat, deschide discuțiile, după scurt timp, așezat în capul mesei, importantul oaspete. Să fim operativi ca să nu pierdem timpul. Propun să discutăm scurt, precis, concis.

Murmure aprobatoare.

— Așadar, întreprinderea dumneavoastră are sarcină de plan să livreze 960 de tone de must alcoolizat. Este?

— Nu este, răspunde prin fumul gros o voce din capătul opus al mesei.

— Cum nu este, tovarășe? Nu-i aici Fructexportul Iași?

— Ba, Fructexportul este, mustul alcoolizat nu este!

— Bine, bine, nu este încă, dar o să fie.

— Ba nici n-o să fie, că Fructexportul nu are posibilitatea să facă operația de alcoolizare a mustului în bune condițiuni.

În birou se lăsă o liniște îngrijorătoare. Prin vîlurile fumului de țigară se conturează din ce în ce mai precis eforturile de gîndire ale celor de față, concretizate printr-un deget la frunte, un scărpinat discret în creștet, ștersul ochelarilor cu batista, aprinderea unei țigări de la alta și multe alte gesturi exclusiv intelectuale.

După cîteva ocoluri în jurul mesei, făcute cu miinile la spate și bărbia în piept, ilustrul personaj se reasează pe scaunul, prin poziție, prezidențial și cu o singură frază rostită sentențios, le curmă tuturor chinurile cerebrale:

— În acest caz, propun să acceptați ca sarcina de alcoolizare a mustului să fie îndeplinită de întreprinderea Vinalcool tot de aici, din Iași. Ei, ce ziceți?

— Eu zic să deschidem fereastra, se auzi o voce.

Aplauze furtunoase însoțite de «bravo» izbucniră din jurul mesei, fără însă să se știe nici pînă la ora actuală cui îi erau adresate.

— Buun! Va să zică pe asta am lămurit-o. Să trecem la punctul doi: dacă Vinalcoolul se va ocupa cu alcoolizarea mustului, atunci voi, Fructexportul, ce faceți?

— Simplu, tovarășe, sare exuberant un tînăr cu ochelari, care pînă atunci apăsase nervos și fără încetare pe butonul unui pix cu pastă, în exasperarea celor din imediata lui vecinătate. Eu zic să cumpărăm noi spiritul, că tot avem repartiții, și să-l vindem Vinalcoolului.

Din nou aplauze furtunoase «bravo», «așa e», «just, măi frate» etc.

— În acest caz, propun să trecem la problema următoare care se creează din această nouă situație: de unde cumpărați spiritul pentru a-l vinde Vinalcoolului ca să alcoolizeze mustul pe care-l veți cumpăra apoi de la ei și-l veți vinde beneficiarilor?

Liniște totală. Întrebarea căzută ca unicul ou al unei gospodine cu care trebuia să facă maioneza și se sparge pe cimentul bucătăriei, produse o consternare generală deoarece nimeni nu întrevădea răspunsul salvator.

Din nou gînduri, roată în jurul mesei, scărpinat la ceafă, țigară de la țigară. În plus doar un miriit nervos:

— Da' mai inchide, dom-le, fereastra aia, că-i curent, nu simți?

— Am găsit! se auzi exclamația unui modern Arhimede ieșean. Am găsit. Cumpărăm spiritul chiar de la Vinalcool, că d-aia-i zice Vinalcool, ca să aibă spirit.

— Adică... cum!? Voi, Fructexport, cumpărați spiritul de la Vinalcool și apoi îl vindeți tot Vinalcoolului. Hm! Nu e rea ideea! Dumneavoastră, tovarăși, ce părere aveți?

Din jurul mesei se desprind cîteva «mda-uri» și «nu e rău-uri», la început mai timide, apoi înmulțindu-se într-un crescendo polifonic, culminează cu «în fond se muncește? Se muncește!» rostit cu siguranța celebrului «alea jacta est» atribuit lui Cezar.

— Oho, și încă din greu. Imaginați-vă numai cîte forme avem de făcut pentru cantitățile de spirit pe care le vom cumpăra de la Vinalcool și le vom vinde tot lor!

— Treabă, nu glumă!

— Aproape că aș fi de părere să renunțăm la ideea asta!

— Fugi, frate dragă, că nu se poate. Doar avem și repartiții.

— Tovarăși, vă rog să discutăm disciplinat, făcu ordine vocea de stentor a celui ce conducea ședința. Rămîne deci stabilit: Cumpărați spiritul de la Vinalcool și îl vindeți tot lor ca să alcoolizeze sarcina voastră de must. Astfel îndepliniți planul și... vă urez noi succese în muncă!

— Dar, aceeași sarcină va fi îndeplinită și de Vinalcool!

— Ei și? Să fie sănătoși și la pungă groși! N-au decît să vă mulțumească! Acum, noi vă lăsăm să vă vedeți de treabă și fiți cu băgare de seamă să nu rătăciți vreo hirtiuță!

Și cei doi oaspeți, conduși de întreaga adunare entuziasmată, se urcă în mașină încințați.

În timp ce se depărtează lăsînd în urmă fluturarea frenetică a batistelor ieșene, importantul personaj se adresează șoferului:

— La București, tovarășe. Și ai grijă: cel mai scurt drum între două puncte este linia dreaptă, așa că mergi pe ruta Iași-Baia Mare-Constanța - Timișoara - Suceava - București, că și așa am întîrziat cam mult.

C. PETCULESCU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

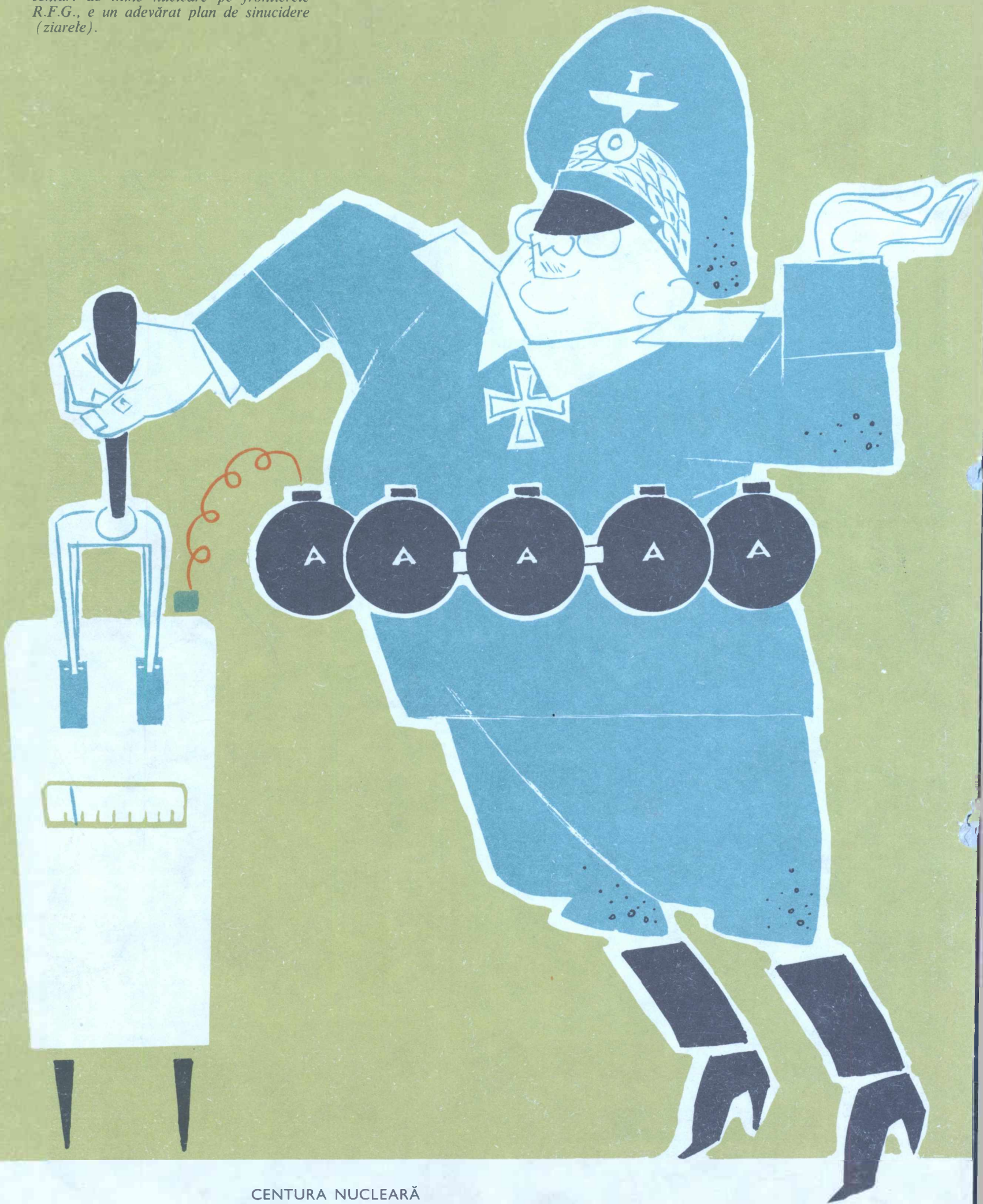
Redacția: Galea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Serviciu scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”

Planul de «apărare» al generalului
Tretner, în care se propune montarea unei
centuri de mine nucleare pe frontierele
R.F.G., e un adevărat plan de sinucidere
(ziarele).

CENTURA NUCLEARĂ
— E simplu: în caz de pericol, — declanșez.